HALKIN SESİ

9 AĞUSTOS 1977

250 Kuruş

121

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

MALATYA

TEKEL TÜTÜN FABRİKASINDA REVİZYONİST SENDİKACILAR PATRONLARLA İŞBİRLİĞİ HALİNDE

Biz Tekel Tütün fabrikası işçileri, günde 9,5 saat çalışıyoruz. Öğle paydosu haricinde, dışarı çıkmamıza izin verilmiyor. Hatta,tuvalete gitmemize, su içip gelmemize bile müsaade edilmiyor. Revizyonist sendikacılar buna karşı seslerini çıkarmadılar. Yine bir önceki ay maaşlarımızdan hiç bir gerekçe gösterilmeden 200 ile 800 TL. arası para kesilmişti. Sendikacılar bu durum karşısında da hakkımızı aramadılar.

Fabrikada günlük yemek parası olarak her işçiden 12,5 lira kesilir. Yemekler ise hiç yenmeyecek kadar kötüdür. Biz de sadece ekmekleri alıp yemek zorunda kalıyorduk. Revizyonist sendikacılar bu konuda da sesleri ni çıkarmıyorlardı. Üç gün içinde yemekhaneden dışarı ekmek çıkarılmasını da yasakladılar. Bunun üzerine aramızda anlaşarak , yemeğe gitmemeyi kararlaştırdık.

İşçilerin çoğunluğu bu karara uyarak fabrikanın kapısında toplandı. İşverenler yanımıza gelerek, yemeğe gitmemizi emrettiler. Biz "gitmeyeceğiz" deyince, salonda toplanıp sorunlarımızı söylememizi istediler. Salona gideceğimiz sıra sendikacılar işçileri direnişten vazgeçirmeye çalışıyorlardı.

Salona çıkan işçilerin sayısı 200 kadardı. Salonda işverenle sendika ağaları bir olup, bize ağır hakaretlerde bulundular. Gözümüzün önünde işverenle birleşip, işçilere cephe aldılar. Evet böyle oldu. Revizyonist sendikacılar bize bunu da yaptılar. Sonra işveren 150 kadarımızın adını,soyadını ve numarasını aldı. Bizi işten atacaklarını ya da ağır ceza vereceklerini bildirdiler.

Şimdi ne yapacaklarımızı iyi biliyoruz. Sendikacıların yardımıyla birkaç devrimci yi işten atacaklar. Biz işçiler bir yandan patronlar tarafından sömürülür baskı görürken, diğer yandan revizyonist sendika ağaları tarafından da eziliyoruz. Ama revizyonistlerin bu tutumları , onların işçilerden tecrit olmalarına yol açtı. Artık işçiler, patrondan ve sendika ağalarından aynı derecede nefret ediyorlar.

Bir Kadın İşçi

ERZİNCAN

Ilıç maden işçileri:

«YERALTINDAN HALKIMIZA SESLENİYORUZ»

Bizler Erzincan Ilıç'ın Manganez Maden İşletmesi işçileriyiz. Bütün yıl boyunca maden durmadan çalışmaktadır . Çağdışı şartlarda çalışıyoruz. Durumumuz eski kölelik rejimi ile aynıdır. Patron istediği zaman işimize son verir, istediği baskıyı yapar.

İşçiler memleketinden kilometrelerce uzaktadır. Evimizi üç, dört ay göremememekteyiz. Dış dünya ile hiç bir ilişkimiz yoktur. Ilıç kazası bize iki saat uzaklıktadır. Madende çalışanlar dışında haftada ancak bir-iki defa insanlarla karşılaşma olanağımız oluyor.

Günün sekiz saatini metrelerce derinlikte, yer altında geçirmekteyiz. Paydos saati geldiğinde, yorgun argın dışarı çıkarken akşam güneşi bile gözlerimizi kamaştırmaktadır. Üstümüz pislik içinde olduğundan sadece parıldayan dişlerimiz ve gözlerimiz belli olmaktadır . Temizlenebilmek için çok az su bulabilmekteyiz. Biz bu durumdayken patron kanımızı ve iliğimizi emerek sırtımızdan kazandığı paralarla gününü gün etmektedir. Bayno yapmak için gerekli olan su çok uzaklardan getirtilmektedir. Bu nedenle bekletilmekte, paydos saatine kadar içine her türlü pislik dolmaktadır.

Yatakhanelerimiz de çok kötü durumdadır. Yataklarımız kirden rengini kaybetmiştir. Duvarlar is ve pislik içindedir. Tahtakuruları cirit atmaktadır. Tek kelime ile ahırdan farksızdır. Hasta olduğumuz zaman ise, sigortalı olmamıza rağmen muayene edilmemekteyiz.Bir mevsim çalışıp memleketimize döndüğümüzde ise kazancımızla ihtiyaçlarımızın çok azını karşılayabiliriyoruz.

Bize zulüm uygulayanlar halka saldıran, öğrencileri öldüren, işçilerin grevini kıran, köylülerin toprak mücadelesine saldıran, her türlü zulmün kaynağı Rusya ve Amerika gibi emperyalistlerin yeminli sözcüleridirler.

Biz yeraltından sesimizi yükselterek bütün halkımıza haykırıyoruz: "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye".

12 Maden İşçisi
(imzalar)

İSTANBUL

DERGİ SATIŞINDA HALK KIBRISLA İLGİLİ SLOGANLARIMIZI DESTEKLEDİ

27 Temmuz günü trende dergi satışına çıkmıştık. Satış sırasında Kıbrıs meselesini anlatıyor ve Türk birlikleri de dahil olmak üzere tüm yabancı askerlerin Kıbrıs'tan çekilmesi gerektiğini söylüyorduk. Adamın biri bir arkadaşımıza "Sen Rum musun?Türk birlikleri nasıl oradan çekilir, kan döktük" diye karşı çıktı. Bundan cesaret alan bir kadın da "Buradan defolun maocular, komünistler" diye bağırdı.

Buna karşılık orada bulunan halk bizi destekledi ve adamı susturmaya çalıştı . Trendeki kadınlar ise arkadan bağıran kadının üzerine yürümüşlerdi bile. Bir başka kadın, arkadaşlarımıza , "siz üzülmeyin, biz sizinle beraberiz" diyordu. Saldırıları bizimle göğüsleyen genç ler, diğer kompartmanlarda da bize destek oldular. Kısaca dergi satışı boyunca halkın desteğini kazandık. Gördük ki halk devrimcileri ve onların söylediklerini benimsiyor ve saldırıları beraber göğüslüyor.

Kadıköy'den Devrimciler

İSTANBUL

AYVANSARAY TEL-ÇİVİ'DE REVİZYONİSTLER İŞÇİ ATTIRIYOR

Ayvansaray Tel ve Çivi Fabrikasında 240 işçi çalışmaktadır. İşçiler bundan bir buçuk yıl önce zorlu mücadelelerle Maden-İş sendikasını patrona kabul ettirmişlerdi. Ancak Maden-İş yöneticileri toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde patronla anlaşarak işçilerin haklarını sattılar. İşçiler sendikanın bu tutumunu tepkiyle karşıladılar.

İşçiler sorunlarını ve sendikacıların yaptıklarını şöyle anlatıyorlar:

"Ayvansaray Tel ve Çivi fabrikasında sağlık şartları bozuktur ve işçiler can güvenliğinden yoksundur. Galvaniz bölümünde eriyen çinkoların çıkardığı dumanlar ve asit kokusu ciğerleri tahrip eder. Dikenli tel bölümünde makinaların çıkardığı nemli havadan romatizma olmayan yoktur.Bobinler bölümünde işçiler bin bir tehlike içinde çalışırlar.Geçenlerde bir işçinin boynuna 5 milimetrelik tel dolandı. Bir arkadaş farkedip makinayı durdurmasaydı boynunu koparacaktı. Başka bir arkadaşın parmaklarını makina kaptı, kopardı. Bu arkadaş patronu mahkemeye verdi. Kazanacağı belli olunca patron arkadaşı işten attı. Diğer bir arkadaş asit kuyusuna düştü. Fabrikada can güvenliğinin sağlanması ve şartların düzeltilmesi için hiç bir önlem alınmıyor.

"İş güvenliğimiz de yok. Son zamanlarda işten atmalar iyice arttı. Önce 8 kişiyi attılar. Aradan üç gün geçti bir arkadaşı, 15 gün sonra da 11 işçiyi işten attılar. Sendika bu işten atmalara hiç sesini çıkarmıyor. Hatta bir arkadaşı sahtekarca para toplamalarına karşı çıktığı için attırdılar. Bu arkadaş sendikacılara 'kasadakiler bitti mi ki bizden para topluyorsunuz' dedi. Baştemsilci ise 'Ulan seni kaç defa atacaklardı ben önledim, demek ki kabahat bende, sana arka çıkıyorum' diye çıkıştı. Dediğine bakın,Sanki baştemsilcinin vazifesi patronla bir olup işçi attırmak !

Baştemsilci sarı Ahmet, diğer adıyla "peygamber", fabrika ustası Tevfik ve postabaşı Lazoğlu İhsan, birlik olup işçilere baskı yapıyorlar. Baştemsilci, Tevfik'in sayesinde sahtekarlık yaparak baştemsilci oldu.

"İşten atılan 7 arkadaş Maden-İş 1. Bölgeye gidip işten atmalara karşı önlem alınmasını istediler. Kovulmaktan beter oldular. Sendikacılar 'siz birlik olmadıktan sonra biz sizinle niye ilgilenelim. Niye fabrikada sizin için direniş yaptıralım' dediler. 4.Bölgede olduğu gibi bunların da yaptıkla - rının hesabını verecekleri günler yakındır. Bunlar işçilerin düşmanıdırlar. Postabaşı Lazoğlu İhsan ile baştemsilci, fabrika ustasına devrimci bir işçi için 'bu maocuyu niye atmıyorsun' diyor. Baştemsilci ise 'arkadaşlarına dergi getiriyormuş, Rusya'ya karşı çıkıyormuş' dediler.

İşten atılan işçilerden Kamil Yurdakoş, Hüseyin Ceran, Hasan Alma, Ali Baştuğ, Recep Turan, Ahmet Altıncıoğlu, Sabri Ün, Mehmet Bozkurt ve Mehmet Yılmaz dergimize yazdıkları ve sendikacıların ihanetlerini anlatan mektupla - rını şöyle bitiriyorlar :

"Baştemsilciye, işten atılmamıza karşı çıkmalarını söylediğimizde 'patron hakkınızı veriyor, 13. madde var. Biz bir şey yapamayız' dedi. Sonra da 'Ben 22 senelik işçiyim , ancak kendimi düşünürüm, sizleri düşünemem' diye ilave etti. Soruyoruz madem bu mücadeleyi yürütmeyecekler işten atılmamızı önlemeyeceklerdi, o zaman başımıza neden geldiler? Bu durumu protesto ediyor, bunların ihanetlerini bütün halkımıza duyuruyoruz."

HALKIN SESİ

HAFTALIK SİYASİ DERGİ/ SAHİBİ: HÜSEYİN KARANLIK/ SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUSTAFA TÜTÜNCÜBAŞI / YÖNETİM YERİ:KLODFARER CADDESİ 38/1, DİVANYOLU-İSTANBUL/ YAZIŞMA VE ABONE ADRESİ: PK 1103 KARAKÖY-İSTANBUL/ ABONE KOŞULLARI: YURTİÇİ YILLIK 125, ALTI AYLIK 65 LİRA; YURTDIŞI: YILLIK 200, ALTI AYLIK 100 LİRA/ BASKI: DAILY NEWS / YAYIN İLANLARI: 200 LİRA/ GENEL DAĞITIM : TÜR-DA, Hamam Sokak No:4 Cağaloğlu-İSTANBUL ; TÜR-DA, Menekşe Sokak No:16/4 Kızılay-ANKARA ; TÜR-DA, 847 Sokak Birlik Han No:34/9 Konak-İZMİR ; TÜR-DA, Cemal Gürsel Caddesi Zeki İşhanı No:13 ADANA ; EYLEM KİTABEVİ, Suakar Pasajı Kat:3 DİYARBAKIR YILDIZ KİTABEVİ, Eyüboğlu Caddesi. Uğur Pasajı GAZİANTEP ./ ANKARA DAĞITIM: FİKRİ NİGİŞ /.

MC'ye ve revizyonizme karşı işçi sınıfının eylem birliği

Celal Bayar'ın kurduğu cephenin adı "Vatan Cephesi" idi. Demirel-Türkeşler ise halkın karşısına "Milliyetçi Cepheyiz" diye çıktılar. Şimdi seri "Ulusal Demokratik Cephe" ile tamamlanmış bulunuyor. Bu sonuncusu da Rus sosyal-emperyalizminin beşinci kolu İ. Bilen'den. Her üç cephe de birbirine pek yakışıyor. Bu cephelerin kahramanlarını biraraya toplayıp son çeyrek yüzyıl Türkiye'sinin en karanlık resmini çekebilirsiniz. Arkalarına siyah bir bez asmak iyi olur. Üzerine de "Vatan, millet ve demokrasi hatırası" diye yazmalı. İşte size tarihi bir ibret levhası! Çünkü son çeyrek yüzyıllık tarihimizde bunlardan daha azgın "vatan, millet ve demokrasi düşmanları" bulamazsınız.

Kırk katır mı? kırk satır mı?

Türkiye'yi kırk katırın kuyruğuna mı bağlamak istiyorsunuz, buyrun Milliyetçi Cephenin kara bayrağı altına! Yoksa ulusu ve demokrasiyi kırk satırın altına mı yatıracaksınız, öyleyse Brejnev'in çatlak borazanına kulak verin. Kemal Türkler'in "Ulusal Demokratik Cephe" çağrısı size sesleniyor! Milletin ve demokrasinin düşmanları, emekçi halka "zulümlerden zulüm beğen" diyor: Kırk katır mı kırk satır mı?

Bu iki cepheden hangisine yazılırsanız yazılın sonuç aynıdır: İki süper devlet arasındaki saltanat kavgasına gözü kapalı fedai yazılmak. İşte gerek Demirel-Türkeşlerin gerekse İ. Bilen kliğinin halka vermek istedikleri rol budur. Onlar, halkı bölerek, 40 milyonluk Türkiye'nin iki süper devlete, işbirlikçi burjuvaziye ve toprak ağalığına karşı sımsıkı birleşmesini engellemeye çalışıyorlar.

Evet bugün gerçekten de, Türkiye halkının tek bir cephede birleşmeye ihtiyacı vardır. Bu 40 milyonluk cephenin yumruğu doğrudan doğruya MC ve UDC dolandırıcılarının beynine inmelidir. İşte ulusal ve demokratik cephe bu gün ancak bu amaçla kurulur, yoksa Türkiye halkını iki süper devlet arasındaki saltanat kavgasında bir dama taşı haline getirmek için değil.

Bugün ancak iki süper devleti hedef alan bir cephe, ulusal adına layıktır. Çünkü tüm ulusu köleleştirmek isteyen en büyük düşmanlar onlardan başkası değildir. Bugün ancak faşist MC yanında sahte "TKP"nin sosyal-faşizmini de hedef alan bir cephe, demokratik adına layıktır. Rus tanklarının Çekoslovakya' ya götürdüğü türden bir "demokrasinin" Yeni Çarlara kölelikten ve bir avuç revizyonist kodamanın sosyal-faşist diktatörlüğünden başka bir şey olmadığını bütün dünya görmektedir. Bu nedenle Türkiye halkı, MC belasından kurtulayım derken Brejnevlerin ağına düşmeyecektir. Türkiye halkı emperyalist köleliğe de, revizyonist zorbalığa da boyun eğmez. Türkiye emekçileri öyle bir uyanış içindedir ki, emperyalistler ve uşakları hangi kılıkta çıkarlarsa çıksınlar kimseyi kandıramayacaklardır.

MC'nin Yeni Çarlara teslimiyet politikasına karşı mıyız, değil miyiz?

Bugün Türkiye'de Sovyet sosyal-emperyalistlerinin oynadığı uğursuz rolü tespit etmeden, bırakalım cephe kurmayı, halka yararı olan tek bir adım dahi atılamaz. Öyle bir tefeci düşünün ki, Türkiye'yi borçlandıran son yılların en büyük soyguncusudur. Öyle bir felaket tüccarı düşünün ki, Türkiye ve Yunanistan halklarının birbirini kırması için her türlü manevrayı çevirmekte ve gerici bir savaşın pusuna yatmaktadır. Öyle bir savaş kundakçısı düşünün ki, ülke hasılatından silah yapımı için ayırdığı pay, Hitler'i geride bırakmıştır ve dünyanın efendisi olma hırsıyla gözü dönmüştür.

Bu gerçekleri "barış ve yumuşama" masallarıyla halktan gizlemeye çalışan İ. Bilen revizyonistlerine sözümüz yok. Onlar zaten halkın düşmanıdır ve görevlerini yapıyorlar. Bizim sözümüz bu gerçeği görmek istemeyenlere, görmemek için elinden geldiği kadar uyuşuk davrananlara, sorumsuzlara, vurdumduymazlara ve nemelazımcılara! Onları omuzlarından tutarak şöyle kuvvetli bir şekilde silkeleyip "uyan bu gaflet uykusundan, uyuma yurttaş" demenin zamanıdır. Bunların çoğu, tabanında onbinlerce, yüzbinlerce yurtsever ve demokratın yer aldığı kitle örgütlerinin yöneticisidir. Bazıları binlerce işçinin alınterini savunmakla görevli sendikacıdır, kimileri Müdafaa-i Hukuk Teşkilatından doğmuş bir partinin önderleridir.

Aslında her gün yaşadığımız olaylar gerçekleri döne döne gözümüze dürtmektedir. Bugün Yeni Çarlar ne yapıyorlar? Bir yandan MC'nin ekonomik işbirliği politikasından ve Kıbrıs macerasında direnmesinden yararlanarak yurdumuzda yeni mevziler ele geçiriyorlar; öte yandan beşinci kolları aracılığıyla halkın MC'ye karşı mücadelesini kendi hegemonya planlarına alet etmeye çalışıyorlar. Yıkılası MC'nin halkın başına açtığı en büyük belalardan biri de Rusya ile ekonomik işbirliği ve siyasal cilveleşme politikası değil midir? MC'nin programı, Demirel ile Çağlavangil' in sözleri ve MHP gazetelerinin yazdıkları bu politikanın güçlendirileceğini ilan etmiyor mu? MC programının Yeni Çarlara teslimiyetten başka açık bıraktığı kapı var mıdır?

MC'nin bu politikasına karşı mıyız, değil miyiz?

MC'ye karşı tutarlı bir anti-emperyalist mücadele vermek isteyenlerin en başta cevaplandıracağı soru bu olmalıdır. Üzerinde düşünülmesi gereken bir soru da şudur: Halil Tunç' un MC'ye karşı genel grevden söz etmesi üzerine başlangıçta mırın kırın eden İ. Bilen kliği, emekçi yığınlardaki yönelişi gördükten sonra nasıl oluyor da birden en hızlı grev taraftarı pozuna bürünüyor?

Bunlar işçi sınıfının sınadığı hainlerdir. Onların bütün amacı, halkın mücadelesini sosyal emperyalizmin değirmenine akıtmaktır. Bu gerçekleri berrak bir şekilde görmek gerekir.

İşçi sınıfı önderliği kendi ellerine almalı

Proleter devrimciler, bir yılı aşkın bir zamandan beri MC'yi yıkmak için tüm çalışanların grevi taktiğini savunuyorlar. Milli bağımsızlığın ve halkın düşmanı Demirel-Türkeşleri yıkmanın en demokratik yolu emekçi yığınların eylemidir. Yerinden doğrularak harekete geçen kitlelerin ayak sesleri, işte gerçek demokrasinin habercisi budur! Türkiye'nin geleceği nerelerde ve nasıl karara bağlanacaktır? Halktan gizli yapılan toplantılarda saraylarda ve köşklerde mi, yoksa emekçi halkın doğrudan doğruya söz ve karar sahibi olmasıyla mı?

Proleter devrimciler, gerçek demokrasiyi savunuyor. Milyonların zulmün ve sömürünün tepesine inen yumruğu, aynı zamanda yurdumuzu emekçi halk için bir gül bahçesine çevirecek olan eldir. Halk için gerçek barışa ve huzura kavuşmanın yolu budur. Bugün Türkeş de "barıştan" söz ediyor. İ. Bilen de. Türkeş de "tekelci kapitalizme" sözümona veryansın ediyor. İ. Bilen de. Oysa "barışın" en büyük düşmanları ve tekelci kapitalizmin yeminli savunucuları onlardır. Halkın, faşizmi ve revizyonizmi ezmekten başka çaresi yoktur.

Türkiye proleter devrimcileri, MC'yi yıkmak için yapılacak bir genel grevin en önünde yer alacaklar, genel grev için en geniş emekçi kitlesini seferber etmeye çalışacaklar, kitlelerin enerjisini sonuna kadar harekete geçirme görevine sarılacaklardır. Türk-İş, DİSK ve diğer bütün sendikaların tabanındaki işçilerin eylem birliği, faşist ve revizyonist sendika ağalarına en ağır darbe olacaktır. Türk-İş içindeki MHP-AP kliği ve DİSK'e musallat olan revizyonist Ertürk-Meriç kliği, işçi sınıfının eylem birliğinin önüne dikilen en azılı düşmanlardır. İşte şimdi bu hainleri tecrit etmenin, onların bölücülüğünü gözler önüne sermenin zamanıdır. İşçi sınıfının mücadelesi ve birlik isteği, onların maskesini indirmek ve karşı-devrimci yüzlerini göstermek için en elverişli şartları da beraberinde getirmektedir. Bütün sendikaların işçilerini sımsıkı birleştirmeliyiz. İşçi sınıfı, ancak revizyonist ve faşist ağaları elinin tersi ile bir kenara iter ve yönetimi kendi ellerine alırsa mücadeleyi başarıyla ilerletecektir. Mücadelenin önderliği, sınıfımıza sadık, tazgahın başında omuz omuza çalıştığımız ve sonuna kadar güvendiğimiz devrimci arkadaşlarımızın elinde olursa, güçlüklerin üstesinden mutlaka geliriz. Kitlelerin eylemi gerici örgütlenmeleri ve sendika ağalarının bürokrasisini yıkacak, kendi örgütlenme biçimlerini de yaratacaktır. İşçiler, mücadelenin önderliğini her fabrikada kendi saflarından seçmelidir.

MC gelmiştir, ama çürük bir iktidardır, çok büyük dış ve iç güçlükler içindedir. Türkeş-Demirellerin kanlı iktidarına karşı mücadelede, işçi sınıfının eylem birliği etrafında toplanacak halk yığınlarına güveniyoruz. Kitlelerden kopuk maceracı eylemlere, komplolara, pusu kurup adam öldürmelere, oraya buraya bomba atmaya kesinlikle son verilmelidir. Bu bireyci hareketler, işçi sınıfının mücadelesini baltalamak ve Türkeş'e kuzu postu giydirmek için bizzat MİT tarafından kışkırtılmaktadır. Bu hareketlerin genel grev hazırlıklarının yapıldığı bugünlerde yoğunlaşması da dikkat çekicidir. Halka bu derece zararlı işlere alet olanları ısrarla uyarmalı ve kitlelerle birleşmeye çağırmalıyız.

Yaşasın işçi sınıfının eylem birliği
Kahrolsun faşizm ve revizyonizm!
Yıkılsın milli bağımsızlığın ve halkın düşmanı MC!

HALKIN SESİ

REFORMCULUĞUN DANİSKASI

"MC'ye karşı Genel Grev" şiarını ileri sürdüğü için Halil Tunç'a etmedikleri küfür kalmadı. Bu uğurda bütün lugatları paraladılar. Üçlü Oportünist Blok' un bugün düştüğü durum ise ibret vericidir. Bunlar, genel grevin Demirel-Türkeşlerin iktidarını yıkma hedefine yönelmesinden son derece rahatsız oldular ve bu tutumu "faşist diktatörlüğü gizlemek" olarak niteledi - ler. Üçlü Oportünist beylere göre, faşist diktatörlüğü gizlememenin yolu, ona karşı mücadele değil, en azgın faşistler olan Türkeş ve Demirelleri başımızın üzerinde gezdirmektir. Hiç kimse "ben devrimciyim" diye göğsüne vurmakla devrimci olmaz. Üçlü Blok bu tutumuyla ağız dolusu küfür ettiği Halil Tunç'un gerisine düşmektedir. sınıf mücadelesinde oynadıkları rol budur.

H. Yolu'nun reformcu olmamak için son buluşu ise, genel grevi "iş ve can güvenliği" sloganı altında yapmak ! (sayı: 24) Aslında buna buluş da denemez. Çünkü bu parlak fikri H. Yolu'ndan bir gün önce ileri sürmek şerefi Necati Zincirkıran'a ait. Türkeş'in reklamını yapan Günaydın gazetesinin yönetmeni Zincirkıran, genel grevin işsizliğe ve hayat pahalılığına karşı yapılmasını öneriyordu (Günaydın, 3 Ağustos 1977) 1 Mayıs'taki ittifak tekrar canlanmış bulunuyor.

Genel Grevi Demirel-Türkeşleri yıkmak için yapacağımıza onlardan iş ve can güvenliği talep edelim daha iyi, işte H. Yolu'nun ve Günaydın'ın parlak fikirlerinin özü budur. Gene Papaz Gaponun gölgesi karşımızda belirmekte. Hazret, Çarı yıkma mücadelesinin yerine Çardan bazı isteklerde bulunma mücadelesini geçirmiş ve onbinlerce işçiyi elindeki dilekçe Çarın sarayına götürmüştü. Şimdi de H. Yolu şefleri, MC iktidarı yıkma amacına yönelen Genel Grevin karşısına Türkeş'e verilecek bir dilekçe müsveddesi ile çıkıyor - lar.

Günlük talepler için mücadele edildiği zaman, ellerinde "ekonomizm" yaftası ile mücadeleyi karalıyorlardı. MC iktidarının yıkılması şiarıyla mücadele düzeyine çıkılınca, bu sefer de kitleleri geri çekmek için "iş ve can güvenliği" pankartını yükseltiyorlar. Neyse ki toplumumuzda bunların sözünü ciddiye alan kimse çıkmıyor.

İşçi sınıfının mücadelesini mümkün olduğu kadar sınırlamak ve siyasal olmayan talepler içine hapsetmek:İşte buna reformizmin daniskası denir. Fakat gene de "devrimci" çalımlarından geçilmiyor. Bunların hastalığı hazımsızlıktır. Devrimciliği bir türlü özümleyemiyor ve içlerine sindiremiyorlar. Çünkü onlar, devrimciliği emekçi halkı iktidara götüren bir düşünce ve mücadele olarak değil, fiyaka satmak için bir madalya olarak görüyorlar. Kibirli tavırları ve her önlerine çıkana küfretmeleri de burdan geliyor.

ACİLCİLERİN DEVRİMCİLERE SALDIRISI: REVİZYONİST ZORBALIK!

"Acilciler" denen grup, son zamanlarda sistemli bir şekilde devrimcilere saldırıyor. Bunlar, Halkın Sesi ve Aydınlık dergilerinde çıkan yazıları devrimcilere gösterip, "buna katılıyor musun" diye soruyorlar. Devrimcilerin yazıyı savunmaları üzerine de saldırıya geçiyorlar.

Çeşitli yerlerde olan bu saldırılar, bir tesadüf veya birkaç "Acilcinin" kendi başına yaptığı işler değildir. Bu saldırılar artık bunların siyaseti haline gelmiştir. Nitekim son olarak Bakırköy'de bir grup devrimciye saldıran "Acilciler", " merkezin emriyle" hareket ettiklerini söylemişlerdir.

"Acilcilerin" bu saldırıları - nın faşistlerin tutumundan ne farkı vardır? Faşistler ve revizyonistler de devrimci fikirleri boğabilmek için zulümden başka bir yol bulamıyorlar. Fakat nasıl faşistlerin ve revizyonistlerin saldırıları devrimci fikirlerin yayılmasını önleyemiyorsa, bu zorbaların saldırıları da kimseyi yıldıramayacaktır.

Çeşitli yerlerde patlatılan bombaları ve bireyci terör hareketlerini eleştiren devrimcilere saldırmak kime hizmet ediyor? Hakim sınıfların provokasyonlarına alet olanların bu tutumları yeni bir provokasyondur. Bugün devrimcilere saldıran "Acilcilerin" çoğunu, ne için saldırdıklarını bile bilmeyen kahve köşelerinde pinekleyen işsiz-güçsüz takımı meydana getiriyor. Bunların halktan topladıkları tek şey ise nefrettir.

"Acilcilerin" saldırılarının tek bir adı vardır: Revizyonist zorbalık! Bunlar her tutumlarıyla revizyonistlerin safında yer alıyorlar. Halka ve proleter devrimcilere karşı ise düşmanlık güdüyorlar. Bunlar, bütün keskinliklerine rağmen İ. Bilen'in haylaz öğrencilerinden başka bir şey değillerdir.

SAHTE TKP'NİN

Sahte "TKP"nin borazanı "Bizim Radyo" 19 Temmuz 1977 tarihli yayınında şunları belirtiyordu: "TKP yığın eylemlerinin başarısını ulusal, demokratik güçlerin cephesine bağlı saymıştır.. Günümüzün buyruğu Ulusal Demokratik Cephedir". "Bizim Radyo" 21 Temmuz 1977 tarihli yayınında ise, sahte "TKP"nin Merkez Komitesinin 20 Temmuz tarihli bildirisini okuyordu. Bildiride şu noktalar dikkati çeki - yordu: "TKP gerici faşist ortaklığın ilk kez kurulmasından beri ...çıkış yolunun bütün ulusal, demokratik güçlerin eylem birliği olduğunu vurgulamıştır. TKP bu politikasını bugün de sürdürüyor... TKP Merkez Komitesi bu amaçla aralarındaki görüş ayrılıklarını ikinci plana iterek, bütün ilerici, ulusal, demokratik güçleri bir araya gelmeye, güç ve eylem birliği yapmaya çağırıyor."

İşte bu yayınların yapıldığı günlerde DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler de "Ulusal Demokratik Cephe" çağrısında bulundu. Daha sonra bazı kuruluşların bu çağrıya cevap verdikleri görüldü.

Bugün kopartılan "Ulusal Demokratik Cephe" yaygarasının bir de geçmişi vardır. Revizyonistler bu karşı devrimci taktiği, sahte "TKP"nin bundan birkaç ay önce topladığı konferansta kararlaştırmıştı. İ. Bilen revizyonisti bu kararı şöyle açıklamaktadır: "Partimizin stratejisi ve taktiği... ileri demokratik bir düzen yaratmaya yöneliktir. Bu amaçla, partinin önünde duran görev, bütün demokratik, ilerici, yurtsever güçleri bir araya getirmek, Ulusal Demokratik Cephede birleştirmektir. Bunlar, partimizin son Konferansında bütün yönleriyle işlendi. Konferans bu amaca ulaşmak için kesin kararlar aldı." (Atılım, 1 Nisan 1977)

İ. Bilen revizyonistlerinin "ileri demokratik düzen"den neyi kastettiklerini ise, sahte "TKP" nin yayın organı Atılım dergisinden öğrenmek mümkün. Yeni Çarların gazetesi Pravda'nın kendilerine ışık tuttuğunu söyleyen Atılım dergisi (1 Haziran 1977), Konferans kararlarıyla ilgili olarak şunları yazmaktadır:

"TKP, SSCB'yle...saldırmazlık, dostluk ve işbirliği anlaşmalarının imzalanması için sürekli çaba harcar ve bu yolda atılan tüm adımları destekler." (Atılım, 1 Haziran 1977)

"Bilen yoldaş Türk-Sovyet ilişkilerinin gelişmesi yolunda partinin önerilerini ' Dostluk ve İşbirliği paktı bağlanması' iste - mini yeniledi." (Atılım, 1 Nisan 1977)

"TKP, Sovyetler Birliği'nin... elde ettiği büyük başarıların emekçilerimize tanıtılması, anti sovyetizmle savaşımı... plat - formunun temel dayanağı sayar." (Atılım, 1 Haziran 1977)

"Anti sovyetizme karşı savaşmak, Sovyetler Birliği'ni bütün yönleriyle halkımıza tanıtmak politikamızda 25. Kongre kararları özellikle Brejnev yoldaşın konuşması bize ışık tutuyor." (Atılım, 1 Mayıs 1977)

"TKP dünyada ve bölgemizde ...genel ve tam silahsızlanma yolunda etkin bir savaşım verir. ..." (Atılım, 1.Haziran 1977)

Sahte "TKP"nin sadece yukarıya aldığımız amaçları bile, bunların kurmaya çalıştıkları cephenin neye hizmet ettiğini gözler önüne sermektedir. Revizyonistler platformlarının "temel dayanağının", "Sovyetler Birliği'ni halkımıza tanıtmak" ve "anti sovyetizmle savaşmak" olduğunu söylüyorlar. Yani bunlar en temel görevlerinin, efendileri Yeni Çarların reklamını yapmaktan ibaret olduğunu utanmadan ilan etmektedirler. Onların emperyalist uşağı propagandalarına karşı çıkan ve yurdun bağımsızlığını savunan güçleri ise, Brejnev'den ve onun revizyonist partisinden al - dıkları cüretle ezeceklermiş!

Brejnev Çarlarının, İ. Bilen kliğini "anti sovyetizmle mücadelede" nasıl cesaretlendirdiğini ise, işçi sınıfımız ve devrimciler hergün yaşıyor. İşçilere ve devrimcilere karşı beslenen eli sopalı İGD'li fedailer; Fabrikalarda işçilerin tepesine jandarma olarak dikilen revizyonistler; işçi topluluklarının arasına sokulan muhbirler: revizyonistlerin baskısı-

Sahte TKP Demirel-Türkeş'lere verilen Rus kredilerinin amacını açıklıyor

Revizyonist Atılım dergisi, Türk-Sovyet ilişkilerinin gelişmesinin neye hizmet ettiğini şöyle belirtiyor:

"TKP, bundan bir süre önce Moskova'da yapılan Türkiye ve Sovyetler Birliği Dışişleri Bakanları arasındaki görüşmelerin... başarıyla sonuçlanmasını, iki ülke arasında ekonomik, teknik ve kültürel işbirliğinin geliştirilmesini öngören anlaşmaları olumlu karşılamaktadır. Çünkü bu yardımlar ... savaşımımıza objektif bir temel hazırlıyor. ...Anti- sovyetizm zehirinin etki alanını daraltıyor. Bunun için de önemli

TUZAĞI: "UDC,,

SON ÇEYREK YÜZYILLIK TARİHİMİZİN İBRET LEVHASI

na boyun eğmeyen işçilerin işten attırılması ve daha birçok olay... Sahte "TKP" işte bütün bunların, Brejnev'in emirleriyle yapıldığını açıkça yazmaktadır.

İ. Bilen, "Dostluk ve İşbirliği paktıyla" yurdumuzun Rusya'ya bağlanmasını ağzının suyu akarak ifade ediyor. Revizyonistlerin olan Türk-Sovyet ilişkilerini... ilerletmek, yaşamın her alanının kapsamasını sağlamak, iki ülke arasında bir saldırmazlık anlaşması imzalanması yönünde somut girişimde bulunmaktır. Böyle bir gelişme için,dün olduğu gibi bugün de bütün olanaklar vardır." (Atılım, 1 Mayıs 1977)

Dışişleri Bakanı Çağlayangil'in Moskova'da Yeni Çarlarla devrimcilerin kellesi üzerinde pazarlık yaptığını bizzat revizyonistler açıklıyor.

Sahte TKP yukardaki sözleriyle. gelişmesini Rusya ile yapılan anlaşmalara bağladığını ve Türkiye toprağı ile hiç bir ilgisi olmadığını da itiraf etmektedir. Onlar Rus kredileriyle efendilerinin kendilerine özgürlük satın aldığını açıkça söylüyorlar.

Yine yukardaki sözler, revizyonistlerin "anti-Sovyetizm" dedikleri, halkımızın Yeni Çarlara karşı bağımsızlık mücadelesini Rus krediler iyle bastırmayı hayal ettiklerini ortaya koymaktadır.

Konferans kararlarına göre, sahte "TKP", yurdumuzu silahsızlandırmak için "etkin bir savaşım veriyor"muş! İ. Bilen revizyonistleri Sovyet tanklarının ve füzelerinin tepesinden yurdumuza silahsızlanma bildirileri atıyor. Hiç şüphesiz bu da Yeni Çarların emirlerinin yerine getirilmesinden başka bir şey değildir. Revizyonistlerin amacı, bugün azgınca silahlanan ve yeni bir dünya savaşına hazırlanan sosyal-emperyalistler karşısında yurdumuzu tamamen savunmasız bırakmaktır.

İşte revizyonistlerin "ileri demokratik düzen" dedikleri budur. Bu düzen yurdumuzun Yeni Çarlara köle edilmesinden başka bir şey değildir. İ. Bilen'in sözünü ettiği "Ulusal Demokratik Cephe" ise. işte bu amaçla tezgahlanmaktadır.

— "Ulusal Demokratik Cephe"! Öyle bir "ulusal cephe" ki.bu cephenin başını. programını Brejnev'in çizdiği sahte TKP çekiyor. Emperyalist Rusya'ya "yaşasın" diye alkış tutanlar. bütün marifetlerinin Yeni Çarların propagandasını yapmak olduğunu ifti - harla ilan edenler,halkımızın karşısına ulusun savunucusu pozlarında çıkıyor.

İşte Türkiye toprağıyla zerre kadar ilgisi olmayan ve Doğu Almanya'da sosyal-emperyalistler tarafından beslenen İ. Bilen revizyonistleri, şimdi "ulus" ve "demokrasi" sözcüklerini dillerinden düşürmüyor. Bunların ne ulusallıkla, ne de demokrasiyle hiç bir ilgileri yoktur. Revizyonistlerin. tek amacı, halkımızın faşizme karşı gelişen mücadelesine sızarak, sosyal-emperyalistler hesabına güç toplamaktır. Sosyal-emperyalistlerin beşinci kolu, ulusumuzun ve demokrasimizin can düşmanıdır.

Gerçekten ulusal ve demokratik bir cephe, Amerikan emperyalistlerini ve işbirlikçilerini olduğu kadar Yeni Çarları da hedef alan bir mücadeleyle kurulur. Halkımız "vatan", "millet", "Sakarya" edebiyatıyla kendini gizlemeye çalışan emperyalist uşaklarını çok iyi tanıyor. Bugün revizyonistler de "ulus" ve "demokrasi" yaygaralarıyla, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin en azılı düşmanları olduklarını gizleyemeyeceklerdir. Hiç bir yurtsever örgüt ve kişi, sahte "TKP"nin "Bizim Radyo" sunun karşı devrimci "buyruklarına" boyun eğmemelidir. Ulus ve halk düşmanlarının kurmaya çalıştıkları cephe, mutlaka yıkılmalıdır.

RUSYA'NIN HARARETLİ DOSTU: TÜRKEŞ'İN HERGÜN GAZETESİ

"Yeni Hükümetin programında Türkiye'nin savunma ihtiyaçlarını 'her türlü kaynaktan sağlayacağının' belirtilmesi , ambargoya karşı isabetli bir davranış olmuştur. Son günlerde Türkiye'nin Rusya'yla 1925'de olduğu gibi bir 'siyasi belge' imzalayacağı yolunda haberler çıkmaktadır. Bunu da aynı çerçevede değerlendirmek gerekir.

"Çünkü Amerika, ambargo denilen düşmanca tutumuyla ittifak dengesini Türkiye aleyhine değiştirmekte israr edecekse, bağımsız Türkiye'nin dış politikada, dış iktisadi münasebetlerinde ve savunma kaynaklarında kendi çıkarlarına uygun bir 'yeni denge' araması kaçınılmazdır." (30 Temmuz 1977)

Bu satırları yazanlar revizyonistler veya onların etkisi altında kalanlar değildir. Türkeş'in yayın organı Hergün gazetesidir.

MC'nin Yeni Çarlara teslimiyetçiliği öyle bir noktaya varmıştır ki, artık MHP gazetelerinden bu satırlar okunabiliyor. Faşist gazeteler bir yandan Lenin'e, Stalin'e ve sosyalist ülkelere küfretmeden gün geçirmezken, diğer yandan Türkiye'nin 1925 yılında Stalin'in başında bulunduğu Sovyetler Birliği'yle imzaladığı anlaşmaya sahtekarca dayanmaya çalışıyorlar. Oysa bu anlaşma, o tarihlerde her iki ülkenin de yararına olan gerçek bir "dostluk ve saldırmazlık" anlaşmasıydı. Bugün sosyal-emperyalistlerle cilveleşmek için bu anlaşmayı kullanmaya çalışan Türkeş faşistleri, geçmişte Türkiye'nin sosyalist Sovyetler Birliği'yle dostluğunun en amansız düşmanıydı. Onlar İkinci Dünya Savaşı sırasında böyle dostluk anlaşmalarını baltalamak ve yurdumuzu Hitler faşistlerinin çizmesi altında ezdirmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Türkeşlerin ırkçı ve faşist ideolojileri tarih boyunca daima yükselen emperyalistlere hizmet etmiştir.

Bugün gazetelerinde sosyal-emperyalistlerle işbirliğini öven Türkeşlerin, seçim kampanyası sırasında adamlarına "Komünistler Moskova'ya" sloganını yasakladıkları da hatırlardadır. Artık Moskova'nın kapısını aşındıranlar Demirel - Türkeşlerdir. Onların Dışişleri Bakanı Çağlayangil, Yeni Çarlarla, Türkiye'deki komünistlerin kafalarını nazıl ezecelerini tartışmakta ve pazarlık yapmaktadır.

Geçen sayımızda "MC'nin programının açık bıraktığı tek kapı Yeni Çarlara Teslimiyet" demiştik. Nitekim MC, şimdi yayın organlarıyla, Bakanlarının demeçleriyle bu yolda hızla ilerliyor. "Yumuşama"ya zarar verdiği için Carter'in "İnsan hakları politikası"na çatan Demirel'i Çağlayangil izledi. Yeni Çarlarla ilişkilerin mimarı olan Çağlayangil, kimsenin adını anmadığı bir zamanda "Helsinki toplantısını" ve "yumuşama"yı göklere çıkaran bir demeç verdi.

Öte yandan 12 Martçıların gazetesi Günaydın bir yandan Türkeş'i reklam ederken, diğer yandan Rusya'yla'dostluğun" propagandasını yapıyor. "Hükümetin yakında Rusya'yla işbirliği anlaşmasını imzalayacağı", "Rusya'dan silah alabileceğimiz", "Türkiye'nin ihtiyacı olan kredileri Rusya'nın verebileceği" şeklindeki haberleri hep bu gazete müjdeliyor. (!)

Bugün halka en fazla düşmanlık güdenlerle Rusya'ya en çok teslimiyetçi olanlar aynı insanlardır. Çünkü bütün dünya çapında faşizmin esas mihrakını sosyal-emperyalistler oluşturuyor. Türkiye'deki gericiler, halk üzerindeki diktatörlüklerini sürdürmek için Rusya'dan destek alıyorlar. Yine kim olursa olsun. Kıbrıs'ta işgali sürdürmekten yana olanlar arkalarında Yeni Çarlardan başkasını bulamıyorlar.

Türkiye'deki siyasal

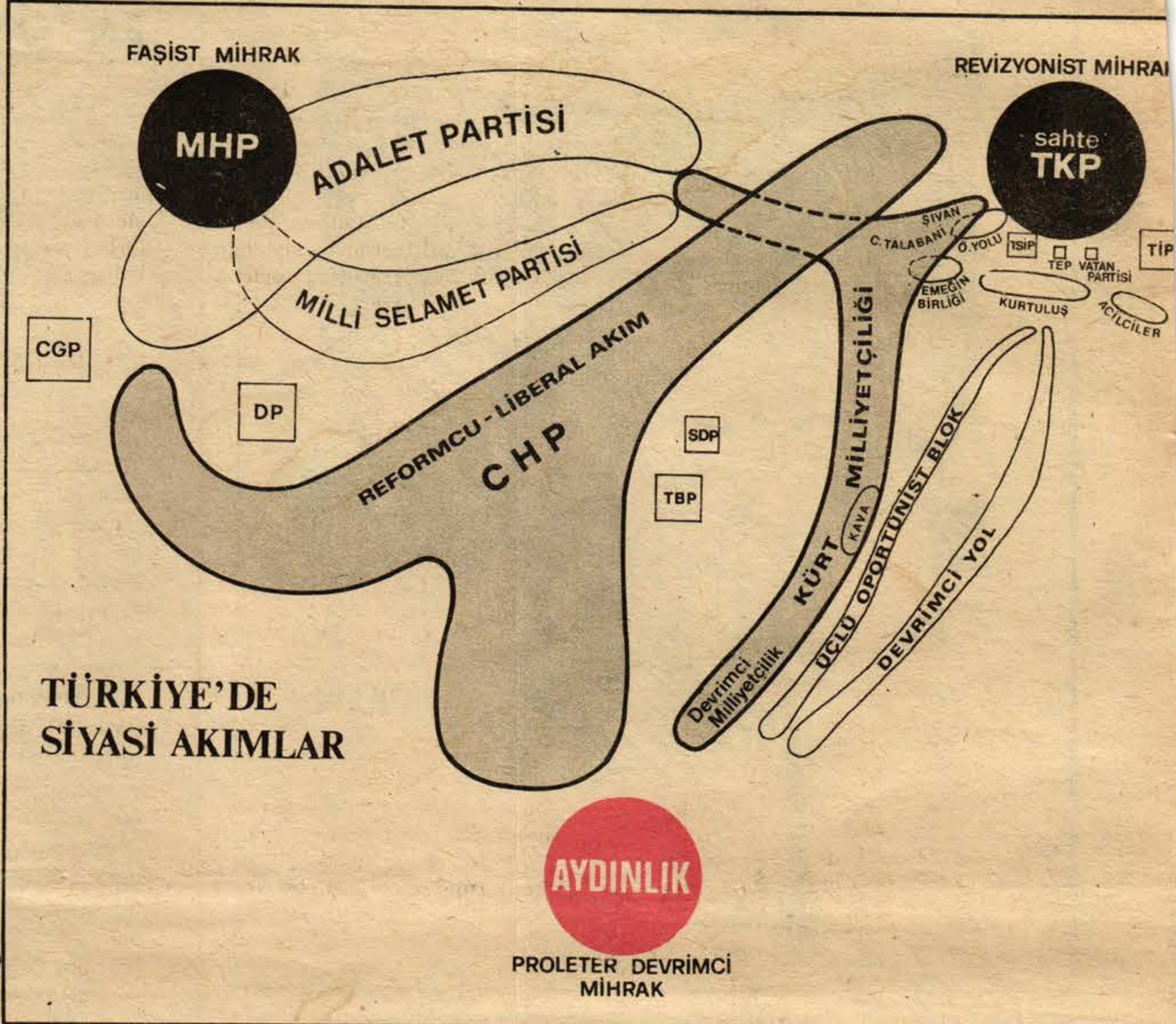
SİYASAL AKIMLAR

Önümüzdeki mücadele döneminde berrak bir kavrayışa sahip olmak için Türkiye'deki başlıca siyasal akımları özlü bir şekilde tahlil etmekte yarar vardır. Bugün Türkiye'de başlıca beş siyasal akım görülüyor. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1. Faşist akım.
2. Revizyonist akım.
3. Reformcu akım.
4. Kürt milliyetçiliği.
5. Proleter devrimci akım.

Türkiye'deki siyasal mücadele esas olarak bu beş mihrak arasındadır. Sınıf mücadelesi şiddetlendikçe bu mihraklar yönündeki kutuplaşma daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Bu beş mihrakın merkezinde yer almıyan birçok siyasi parti ve grup, son tahlilde gene bu mihraklar arasındaki mücadelede bir ara güç rolü oynamaktadır. Hatta bu beş mihrak arasında saydığımız reformcu akım ve Kürt milliyetçiliği de, esas olarak birer ara akımdır. Fakat bu iki akım, güçleri ve daha uzun süre yaşama yeteneğine sahip olmaları açısından bugün birer mihrak olarak kabul edilebilirler.

Başlıca siyasi akımları derli toplu olarak şöyle inceleyebiliriz:

TÜRKİYE'DE SİYASİ AKIMLAR

1- Faşist akım

Bu akımın sınıfsal temeli, toprak ağalarının ve işbirlikçi burjuvazinin emperyalizme en bağımlı, en gerici, en şoven ve halka karşı en saldırgan kesimleridir. Türkiye'deki faşist akımın uluslararası alanda dayandığı güç, ABD emperyalizmidir. ABD emperyalizminin bütün dünyadaki gerilemesi, Türkiye'deki faşist akımın durumunu da etkilemiştir.

Bilindiği gibi son dört yıl içinde ABD emperyalizmine bağlı faşist diktatörlükler halk devriminin darbeleriyle birbiri peşi sıra yıkıldı. Vietnam, Kamboçya ve Laos devrimlerinin zaferi bunun örnekleridir. Bunun yanında Yunanistan, Portekiz ve Ispanya'daki Amerikancı faşist diktatörlükler de, ABD emperyalizminin gerilemesi ve halkın mücadelesi sonucu ayakta duramadı ve yerlerini burjuva-parlamentarist yönetimlere bırakmak zorunda kaldı.

Türkiye'de 12 Mart faşist diktatörlüğünün kurulması, aslında Amerikancı faşist diktatörlüklerin yıkılması yönündeki akıma ters düşen bir olaydır. 12 Mart faşizmi parlamentoyu ve seçimleri ortadan kaldıramadı, 1973'ten sonra hızla geriledi. Bu olay ABD emperyalizminin dünya çapında gerilemesi ve halkın mücadelesiyle açıklanabilir. Bugün Tayland'dan Şili'ye kadar Amerikancı faşist diktatörlüklerin ayakta durmakta büyük güçlükler çekmesi ve bu diktatörlüklerin temellerinin çatırdaması, ABD emperyalizminin çöküşüyle yakından ilgilidir. ABD emperyalizmi büyük güçlükler içindedir, insiyatifi kaybetmiştir ve rakibi olan süper devlet karşısında savunmaya geçmiştir. Bu noktanın tesbit edilmesi, Türkiye'nin önündeki siyasal gelişmenin tahlili bakımından önem taşımaktadır.

Türkiye'deki faşist akımın merkezi MHP' dir. Bu merkezi yakın zamana kadar 12 Mart generalleri oluşturuyordu. Fakat artık MHP, devlet içindeki faşist güçleri de etrafında toplamıştır. Bugün parlamentoyu da ortadan kaldıracak faşist bir saldırının merkezi, Türkeş'in partisidir. MHP'ye bugüne kadar Türkiye'deki faşizmin bir yan örgütü olarak bakan ülkenin kodamanları, şimdi bu partiyi devletin zorbalığını yönetecek bir örgüt olarak görmeye başlamışlardır. Buna uygun olarak ordu içindeki 12 Martçılar da Türkeş etrafında toplanmaktadır. 12 Mart'ın özel vurucu güçleri olan MİT ve Kontrgerilla örgütleri bugün geniş ölçüde Türkeş'in denetimi altındadır. Yakın zamana kadar esas olarak sokak serserilerine ve bir kısım kandırılmış gençlere dayanan MHP örgütü, artık gerici profesörler, ikti-satçılar, generaller arasından kadro toplamaktadır.

Faşist akımın esas mihrakı MHP olmakla beraber, AP saflarında MHP ile birlikten yana olan güçler de bu akım içinde yer alıyorlar. Bizzat Demirel bugün bu eğilimin temsilcisidir. Bununla beraber AP'yi bütünüyle faşist bir parti olarak ele almamak gerekir. Çünkü AP'nin hakim sınıflar içinde geniş bir temeli vardır. Ticaret ve sanayi burjuvazisinin faşizme destek olmayacak bazı kesimleri hâlâ AP'yi desteklemektedir. Bu nedenlerle hakim sınıflar içinde MHP' nin oluşturduğu faşist mihrak ile, CHP'nin temsil ettiği liberal-reformcu mihrak arasındaki kutuplaşmada, AP son tahlilde bir ara güç durumundadır. AP içindeki en gerici ve en zorba güçlerin gittikçe MHP'ye yönelmesinin temelinde yatan gerçek budur. Gene AP'de, MHP'ye tepki duyan ve CHP ile koalisyondan yana olan bir kanadın belirmesi de aynı olgunun bir sonucudur.

CGP, Türkiye'deki faşist mihrakın merkezinin MHP'ye kayması ile birlikte silinmiştir. MHP gibi kitleler içinde faşist örgütler kuran, toprak ağalığını ve gericiliği daha kararlı bir şekilde savunan bir parti varken, CGP'ye yer kalmamıştır.

Milli Selamet Partisi ve Demokratik Parti faşist partiler olarak görülemez. Bu partiler, hakim sınıflar içinde MHP ile CHP arasındaki kutuplaşmada esas olarak bir ara güç rolü oynuyorlar. Fakat bunlar AP'ye göre MHP'nin daha uzağındadırlar.

MSP, toprak ağalarının, tefecilerin, şeyhlerin, ve bir kısım Anadolu burjuvazisinin partisidir. Güneydoğu Anadolu bölgesindeki Kürt milliyetinden toprak ağaları ve şeyhler MSP içinde çok önemli bir gücü oluşturuyorlar. Bunlar, ezilen milliyetin mülk sahibi sınıfları olmaları bakımından Türk ırkçılığı ve şovenizmine karşıdırlar. MHP'nin en gerici, en şoven ve en zorba toprak ağalarını etrafında birleştirmesi sonucu, MSP gittikçe daha fazla Kürt feodallerine ve Anadolu tüccarlarına dayanmaktadır.

DP ise, daha önce yazdığımız gibi AP ve CHP tarafından paylaşılmış ve esas olarak silinmiştir. Bu partinin gelecek dönemde önemli bir siyasal rol oynamıyacağı görülmektedir.

2- Revizyonist akım

Revizyonist akımın Türkiye toprağında dayandığı bir sınıfsal temel yoktur. Bu akım esas olarak yükselen emperyalist olan Sovyet sosyal-emperyalizminin beşinci kolu niteliğindedir. Bütün gücünü Yeni Çarlardan alan, sınıflarından kopmuş ve yozlaşmış bazı aydınlar ile bazı sendika ağaları revizyonist akımın başını çekmektedir. Bunlar 1950 yıllarının ABD uşağı Bayar-Mendereslerine göre emperyalist efendileriyle daha sıkı bağlara sahiptir. Revizyonist beşinci kolun tek dayanağı ve umudu, Sovyet sosyal-emperyalizminin bütün dünyadaki yayılmasıdır. Bunlar, açıkça Rus tanklarının getireceği bir "sosyalizmin", daha doğrusu sosyal-faşizmin propagandasını yapmaktadırlar. Revizyonistlerin Türkiye toprağında belli bir sınıfsal dayanağa sahip olmayışı ve beşinci kol niteliği en büyük zaafını oluşturmaktadır.

Revizyonist akımın merkezi, "TKP" adını bir reklam tabelası olarak kullanan İ. Bilen kliğidir. İpleri doğrudan doğruya Brejnev'in elinde olan bu klik, revizyonist ideoloji ve Rusya'nın etkinliği sayesinde bütün revizyonist grup ve partileri kullanmakta ve yönlendirmektedir. Sahte "TKP", modern revizyonizmi savunan bütün grup ve çevreleri eritmekte ve yutmaktadır. TSİP'in ideolojik bakımdan TKP' den esas olarak bir farkı yoktur ve bu parti silinmektedir. Mihri Belli'nin aile çevresini aşmayan TEP de, devrimci harekete karşı İ. Bilen kliğinin bir aleti durumundadır. Kurtuluş ve Emeğin Birliği gibi gruplar, geniş ölçüde toplumun tortusuna dayanarak okların devrimci akıma yollamakta ve revizyonist karşı-devrime hizmet etmektedirler. Boran revizyonistlerinin partisi TİP ile İ. Bilen kliği arasındaki çelişmeler ise artmaktadır.

kımlar ve gelecekleri

Tabanında çok sayıda devrimci bulunan Üçlü ›ortünist Blok ve Devrimci Yol grupları ise Mark- zm ile revizyonizm arasında bir ara güç durumun ıdır. Özellikle Üçlü Oportünist Blokun şefleri,git- kçe kemikleşen bir revizyonist karakter kazan- ıaktadır. Bunlar proleter devrimci harekete İ. Bi- ən kliği ile aynı cepheden saldırmaktadır. Buna arşılık Üçlü Oportünist Blokun tabanı devrimci yön e ilerlemektedir.

Devrimci Yol grubu ise, bugün Türkiye'de re- izyonizme karşı açık ve tutarlı bir tavır alamayan ›eniş devrimci bir tabanın doğal üyesi bulunduğu ›ir istasyon durumundadır. Bu istasyondaki geniş ›itle belli bir süre bekledikten sonra revizyonist a- ›ımla proleter devrimci akım yönündeki trenlere ›inmektedir. Devrimci Yol'un tabanındaki büyük ço- ›unluğun eğilimi devrim yönündedir. Bu nedenle Dev ›imci Yol yöneticileri görüşlerini ikide bir değiş- irmek ve bugüne kadar olduğu gibi marksizmle ›evizyonizm arasında sık sık bölünmek zorunda ka- acaklardır.

3-Reformcu akım

Reformcu akımın sı- nıfsal temeli, büyük bur- juvazinin daha çok sana- yici kesimi ile kapitalist çiftçiler ve zengin köy- lülerdir. Bu akım ulus- lararası alanda Avrupa emperyalistlerine yakın bir tavır almakta ve si- yasal planda liberal ve reformcu bir çizgi izle- mektedir.

Türkiye'de reformcu a- kımı esas olarak CHP temsil etmektedir. CHP, hakim sınıflar içinde Tür- keş'in temsil ettiği en gerici ve faşist mihraka karşı bir kutup oluşturmakla beraber, halkla iki süper devlet arasındaki saflaşmada bir ara güç durumun- dadır. CHP, reformcu karakteri dolayısıyla gerek iki süper devlete, gerekse faşizme ve revizyonizme kar- şıuzlaşmacı bir siyaset izlemekte, halkın mücade- lesini yatıştırmaya çalışmaktadır. Buna rağmen CHP, bugün orta ve küçük burjuvazinin geniş taba- kaları yanında emekçi kitleleri de etkileyebilmekte- dir.

Bugün reformcu CHP ile revizyonist ve devrim- ci akım arasında ara güç rolü oynayan siyasal grup- lar da vardır. TBP ve SDP bunlar arasında sayıla- bilir. Bu siyasi gruplar, hem reformcu akımdan, hem revizyonist akımdan, hem de devrimci akım- dan etkilenmektedir. Bu nedenle uzun sürede yaşa - ma şansına sahip değillerdir.

4-Kürt milliyetçiliği

Bu akımın sınıfsal daya- nağı, Kürt burjuvazisi ve büyük toprak sahipleridir. Ezilen bir milliyetin siya- si hareketi olması bakı - mından demokratik bir i- çeriği vardır. Bu akım içinde, iki süper devlete karşı çıkan devrimci-mil- liyetçilerden, iki süper devletten birine belbağla- yan, hatta işbirliği yapan gerici- milliyetçilere ka- dar Kürt burjuvazisinin çe şitli kesimleri yer almaktadır. Kürt milliyetçiliği, bugün Türkiye'deki bütün siyasal akımlardan etki- lenmekte ve milliyetçi özünü korumakla beraber bu akımların etkisini taşıyan çeşitli renklerde ortaya çıkmaktadır.

Bugün Türkiye'de Kürt milliyetçiliği gelişmek- tedir. Başlangıçta Kürt aydınları arasında başlayan bu gelişme şimdi daha geniş çevrelere yayılmakta ve Kürt emekçilerini de etkilemektedir. Proleter devrimci hareket, milli baskıya karşı mücadeleye önderlik edemediği ve Doğu bölgesindeki emekçi yı- ğınları iki milliyetten halkımızın devrimci birliği temelinde örgütleyemediği ölçüde, Kürt milliyetçi- liği gelişme zemini bulmaktadır. Kürt burjuvazisi - nin ideolojik etkinliği ve geniş köylü yığınlarını bas- kı altında tutan feodal ideoloji, proleter devrimci fikirlere karşı gerici bir cephe oluşturmaktadır.

Kürt milliyetçisi akım, iki süper devlete karşı çıktığı, iki milliyet arasında düşmanlık körükleme- diği ölçüde demokratik ve ilerici bir rol oynamakta- dır. Buna karşılık bir kanadıyla Sovyet sosyal-em- peryalizmine, diğer kanadıyla ABD emperyalizmi - ne dayanmayı savunan gerici milliyetçilik, gerek bü tün Türkiye halkının gerekse özel olarak Kürt mil- liyetinin her türlü sömürü ve baskıdan kurtuluş mücadelesine zarar vermektedir. Sosyal-emperya- lizme bel bağlayan Şıvancılar, Celal Talabani taraf- tarları ve Ö. Yolu gibi gruplarla Amerikan emperya lizmine bel bağlayanlar böyle bir rol oynamaktadır.

Kendilerine "Kürt Marksist-Leninistleri" diyen ve iki süper devlete karşı çıkan grup ise, gerçekte milliyetçi akım içinde yer almaktadır. Çünkü bun - lar ideolojik alanda Marksizmi reddederek Kürt milliyetçiliğinin teorisi olan "sömürge teorisine" sarılmakta ve örgütsel alanda da emekçi halkın milliyetlere göre ayrı örgütlenmesini savunarak milliyetçi bir çizgi izlemektedirler. Kendilerine "Kürt Marksist-Leninistleri" diyenler, iki süper devlete ve revizyonizme karşı çıktıkları ölçüde o- lumlu bir rol oynamakta, Kürt halkı içinde Mark - sizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizminin ya yılmasını önledikleri, örgütsel bölücülüğü yaydıkla- rı ölçüde devrime zarar vermektedirler.

Bütün bunlar dışında Kürt milliyetçiliğini savu- nan ve iki süper devlete karşı tutarlı olmasa bile tavır alan gruplar da vardır. Bunlar devrimci mil- liyetçiliği temsil etmektedirler. Onların milliyetçi- liğine karşı dostça ideolojik mücadele vermek ge- rekir.

5-Proleter devrimci akım

Bu akımın sınıfsal te- meli proletaryadır. Pro- leter devrimci hareket, devrimci mücadelede ken- di halkımızın gücüne gü- venmektedir. Türkiye proletaryasının uluslara- rası alandaki müttefikleri, bütün ülkelerin proletar - yası, kurtuluş için müca- dele eden milletler, dev- rim isteyen halklar ve Ü- çüncü Dünya ülkeleridir. İkinci Dünya ülkelerinin i- ki süper devletin hegemonyacılığına karşı mücade - leleri de uluslararası bir destektir.

Türkiye'de proleter devrimci hareketi, Mark - sizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesinin mücade- lesini veren "Aydınlık" temsil etmektedir. Proleter devrimci hareket, 1970 başından itibaren modern re vizyonizme karşı kararlı mücadele temelinde Şefik Hüsnülerden miras aldığı Marksist-Leninist ideolo- jik çizgiyi geliştirmiş, Türkiye devriminin temel meselelerini çözmüş ve her alanda berrak siyaset - ler yaratmıştır. Türkiye proletarya hareketi, "Dog- matizme, Öznelciliğe, Aceleciliğe ve Dar Kapıcılı- ğa Karşı Mücadele Kampanyasından" beri örgütsel alanda ve çalışma tarzında da önemli bir atılım yap mıştır ve emekçi yığınlarla birleşme yönünde ge- lişmektedir. Türkiye'de son yılların önemli köylü mücadelelerine önderlik eden, ilk büyük tarım iş- çileri hareketini yöneten, 1975 yılında iki süper dev lete karşı geniş yığınları harekete geçiren ve işçi sınıfı içinde revizyonist zinciri kırma mücadelesini yürüten proleter devrimci hareket, işçi sınıfının gerçek öncüsü ve halkın önderi olma yönünde iler- lemektedir.

II GELECEKLERİ

Türkiye'de esas olarak MHP mihrakı etrafın - da toplanan faşist akımın dününü ve bugününü ince- lersek, bu akımın geleceğini de görebiliriz. 12 Mart faşizmi devlet iktidarının dizginlerini elinde topla - yabilmiş, halka karşı azgın bir saldırıya girişmiş, fakat hakim sınıflar içindeki karşıt eğilim olan re- formcu CHP'yi kapatamamış ve parlamentoyu da or- tadan kaldıramamıştı. 12 Mart faşizminin en azgın dönemi olan 1972 yılının ilk yarısında bu eğilimler güçlenmiş, ne var ki kuvvetler arasındaki ilişki, 12 Mart faşistlerinin böyle bir atılımda bulunmaları na imkan vermemişti. 12 Mart faşizminin, Ameri - kancı faşist diktatörlüklerin yıkıldığı bir döneme rastlaması bunda önemli bir rol oynamıştı.

1973 yılı Nisanında yapılan Cumhurbaşkanı se- çiminden sonra halkın faşizme karşı mücadelesinde bir canlanış görüldü. Geniş yığınlar, Ekim 1973 se- çimleri kampanyası sırasında faşizme karşı göste- riler yaptılar. O zamandan beri yaşadığımız son dört yılın olayı, halkın mücadelesinin yükselişi fa- şizmin gerilemesi ve hakim sınıfların içinde CHP' nin temsil ettiği liberal-reformcu akımın, yani ta- viz eğiliminin güçlenmesidir.

Bugün MHP, halkı şiddetle ezmek için hakim sınıfları kendi etrafında birleştirmeye çalışıyor. Ye- ni bir faşist saldırıya girişmek amacıyla gerekli ka- muoyunu oluşturmaya yöneliyor. Türkeş'in "barış" yalan dolanı, aslında uygun bir anda gündeme geti- rilecek olan kesin hesaplaşma için bir hazırlıktır. MHP, maceracıların kitlelerden kopuk eylemlerin- den yararlanarak devrimci akımı tecrit etme ve "ba rış" çağrıları yaparak CHP'yi mümkün olduğu kadar tarafsızlaştırma çabası içindedir. Bu taktiğin bugü- ne kadar başarısız olduğu söylenemez. Ne var ki, Türkiye'deki faşist akım gerek dünya gerekse Tür- kiye çapında çökmekte olan güçleri temsil etmekte - dir. Genel gelişme yönü budur ve faşist akımın ge - leceği yoktur.

Burada eklenmesi gerekli çok önemli bir nok- ta da, faşist akımın Sovyet sosyal- emperyalizmine karşı tutumudur. Türkiye'de faşist akıma temel o- lan toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin en geri- ci kesimleri, esas olarak ABD emperyalizmi ile it- fak etmiştir. Ne var ki, ABD emperyalizminin Tür- kiye'de sarsılması ile birlikte bu sınıflar, belli ölçü- lerde Sovyet sosyal-emperyalizminden destek alma- ya çalışıyorlar. Kıbrıs'taki işgali devam ettirme çabası ve ekonomik iflas, Demirel-Türkeşleri Yeni Çarlarla ekonomik işbirliği ve siyasal yakınlaşma politikasına itmiştir. Sovyetler Birliği Demirel - Türkeşlerin iktidarda bulunmasından yararlanarak Türkiye'de yeni mevziler ele geçirebilmektedir. De- mirel'in, Çağlayangil'in ve MHP organlarının Rusya ile ekonomik işbirliğini övmeleri, Kıbrıs meselesin de Rusya'dan destek almaya çalışmaları dikkat çe- kicidir. Bütün bunlara rağmen, faşist akımın önün- deki gelecek, daha da zayıflamak ve yıkılmaktır.

Revizyonist akım, Sovyet sosyal-emperyaliz- minin yükselişine ve Türkiye'de yeni mevziler ka- zanmasına paralel olarak bugün tırmanış içindedir. İ. Bilen kliği, halkın faşizme karşı mücadelesi saf- larına sızarak güç toplamaya çalışmaktadır. Reviz- yonizm, halkın bağımsızlık ve demokrasi özlemleri- ni ezmek zorundadır. Revizyonistlerin taktiği, fa- şizmden kurtulmak isteyen halkı, Rusya'nın ağına düşürmek ve sonuç olarak en saldırgan emperyalis- te sırt dayanan sosyal-faşist bir diktatörlük kur- maktır.

Revizyonist akımın gelişmesi, sosyal-emper - yalizmin beşinci kolu karakterinde olması nede- niyle sınırlıdır. "Sosyalizm" maskesi takmak ve işçi sınıfına şirin gözükmeye çalışmak, revizyoniz- min işçi sınıfı düşmanı, karşı-devrimci karakterini gizleyemeyecektir.

Revizyonistler, 1946'dan sonra yükselen ABD işbirlikçisi akım gibi eninde sonunda yıkılmaya mah kumdur. Revizyonistlerin durumu, Bayar-Menderes lerden de zordur. Bayar-Menderes kliği, Türkiye'de

(devamı arka sayfada)

Türkiye'deki siyasal akımlar ve gelecekleri

(baştarafı orta sayfada)

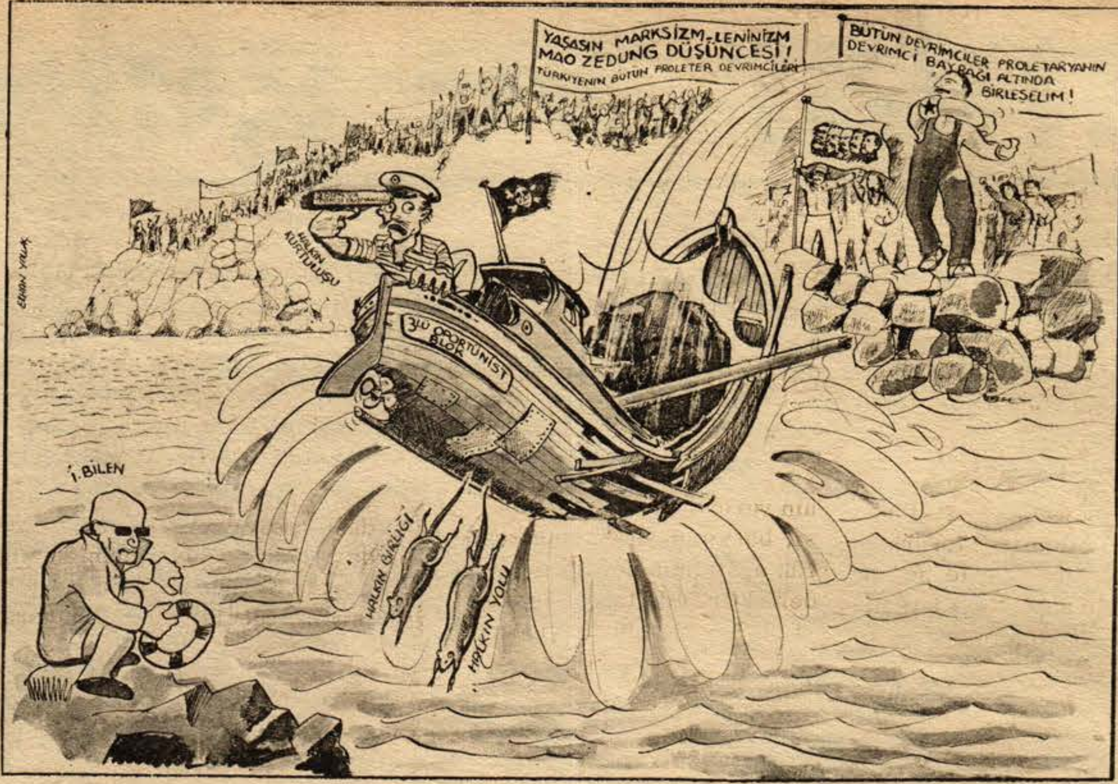
iktidarı rakibi olmayan bir emperyalistin adamları olarak ve halkın mücadelesinin pek güçlü olmadığı şartlarda ele geçirebildiler. Revizyonistler ise, bugün iktidara gelmek için hem iki süper devleti hedef alan halk hareketini, hem de rakip süper devleti ve diğer ara güçleri altetmek zorundadır. Revizyonist akım, Sovyet sosyal-emperyalizminin yükselişine paralel olarak kısa dönemde bazı atılımlar yapsa da hi, dünya halklarının ve emekçi halkımızın mücadelesi karşısında yıkılmaya mahkumdur.

Reformcu akım üç yıldanberi hakim sınıflar için deki halka taviz verme eğiliminin gelişmesi sonucu güç toplamıştır. Fakat CHP'nin gücünün hemen hemen zirve noktasına geldiği ve önümüzdeki yıllarda esas olarak iniş dönemine gireceği söylenebilir. CHP'nin bir yıldan beri belli bir duraklama içinde bulunması, bir ara güç karakteri taşımasından ileri gelmektedir. Faşist ve revizyonist akım, CHP'yi sürekli olarak kendi taraflarına çekmeye ve parçalamaya çalışıyorlar. Öte yandan halkın uyanışı ve devrimci fikirlerin yayılmasıda, CHP'yi bir umut olmaktan çıkarmaktadır. CHP'nin güçlerini koruyabilmesi, iki süper devlete, revizyonizme ve faşizme karşı açık bir tutum almasına bağlıdır. Aksi halde CHP sürekli parçalanacak veya ancak AP saflarından kazandıkları güçlerle kuvvetini devam ettirebilecektir. İki süper devletle Türkiye halkı arasındaki çelişmelerin keskinleşmesi ve sınıf mücadelesinin şiddetlenmesi, reformcu akımı zayıflatacak devrimci akımı güçlendirecektir.

Kürt milliyetçiliği gelişen bir akımdır ve Türkiye'deki demokratik gelişmeye paralel olarak bu akım, MSP'den tutun da CHP ve AP'ye kadar çeşitli hakim sınıf partilerini de belli ölçüde etkilemektedir. Kürt milliyetçisi akım, son tahlilde tıpkı CHP gibi proleter devrimci akımla revizyonizm ve faşizmin temsil ettiği gericilik arasında bir ara güç durumundadır. Devrimci mücadelenin gelişmesi sonucu Kürt emekçi kitleleri proleter enternasyonalizmi bayrağı altında toplandığı ölçüde, bu akımın oynadığı ara güç rolü daha açık bir şekilde ortaya çıkacaktır. O zaman Kürt milliyetçiliğinin milli meseledeki reformcu tutumu, yani bu meseleyi devrimci bir şekilde çözme yeteneğinden yoksun oluşu da kendini gösterecektir.

Proleter devrimci akım, bugün gençtir ve parlak bir geleceğe sahiptir. Çünkü başta işçi sınıfımız olmak üzere 40 milyon halkın devrimci menfaatlerini kararlı olarak savunmakta, geniş yığınlarla birleşen devrimci kitle çizgisini izlemekte ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin ışık tutuğu yolda ilerlemektedir.

Türkiye işçi sınıfı, devrimci partisinin öncülüğünde iki milliyetten halkımıza önderlik ederek, sosyal-emperyalizmi, emperyalizmi, işbirlikçi burjuvaziyi ve toprak ağalığını yıkacak, halkın devrimci iktidarını mutlaka gerçekleştirecektir. Gelecek, devrimci öncüsünün yönettiği işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın elindedir. Diğer bütün akımlar, eninde sonunda yokolmaya mahkumdur. Çünkü tarihin tekerleği milli demokratik devrim ve sosyalizm yönünde dönmektedir.

"Halkın Yolu", "Halkın Kurtuluşu", "Halkın Birliği" ve bunların etrafındaki bütün derebeyliklerinin mayası aynıdır. Üçlü Oportünist Blok şefleri aynı iplikten dokunduklarını defalarca ortaya koydular. Zaten daha iki ay önce bir blok yaratarak, birbirlerine benzediklerini bütün halka ilan etmişlerdi. AYDINLIK, onların birbirlerine sarıldıkça batacaklarını üç ay önce söyledi. AYDINLIK'ın ağır darbeleri sonucu "Halkın Kurtuluşu" teknesi batmaya başlayınca, "Halkın Birliği" ve "Halkın Yolu" selameti eski dostlarını yüzüstü bırakıp kaçmakta buluyorlar. Hatta "Halkın Birliği", aralarındaki ayrılıkların gittikçe derinleştiğini yazıyor. Oysa daha bir-iki ay önce ortak bildiriler ve çağrılar yayınlanıyor, proletarya partisinin 1 Mayısta kurulacağı ilan ediliyordu. Fareler gibi, "Halkın Birliği" de batan gemiyi herkesten önce terk ediyor (AYDINLIK, Ağustos 1977, s. 78)

AYDINLIK DERGİSİ: Bütün Devrimciler! Proletaryanın Devrimci Bayrağı Altında Birleşelim!

Aydınlık Dergisinin bu ay çıkan 78. sayısında "Bütün Devrimciler! Proletaryanın Devrimci Bayrağı Altında Birleşelim!" başlıklı bir başyazı yayınlandı. Başyazıda Üçlü Oportünist Blokun Mao Zedung'a ve Türkiye proleter devrimci hareketine düşmanlığı anlatılmakta ve bunların ideolojileri ve siyasetlerinin tamamen revizyonizmden kaynaklandığı ortaya konmaktadır. Yazıda Üçlü Blokun eleştirisi şu başlıklar altında yapılmaktadır: "Blokun İdeolojik Çizgisi: Mao Zedung Düşmanlığı", "Blokun Örgütsel Çizgisi: Bölücülük ve Tekkecilik", "Blokun Sınıf Mücadelesindeki Yeri: Revizyonist Karşı-Devrimin Safı". Başyazının bazı bölümlerini sunuyoruz:

"Üçlü Oportünist Blok, Mao Zedung Düşüncesini savunmadığı için bugün revizyonizmin oyuncağı haline gelmiştir. Üçlü Blokun şefleri, bazen açıkça bazen sinsice Mao Zedung Düşüncesinin temellerine saldırmaktadır. Onların bütün dostları, Mao Zedung Düşüncesinin düşmanları arasındadır.

Proleter devrimci harekete karşı revizyonistlerin koçbaşı olarak kullandığı Üçlü Blok, bu rolü uluslararası alanda da açıkça benimsemiştir. Onlar, daha önce belirttiğimiz gibi, tahtakurularına benzemektedir. Ancak uluslararası komünist hareket içinde yaratılacak çatlaklar arasında hayat bulabileceklerini hesaplamışlardır. Yani kaderlerini karşı-devrimle birleştirmişlerdir.

Bunlar, hem AYDINLIK'ın revizyonizme karşı yürüttüğü mücadelenin yarattığı devrimci akımdan beslenmeye, hem de var güçleriyle bu devrimci akımı bölmeye ve bastırmaya çalışıyorlar. AYDINLIK, bir buldozer gibi revizyonizmin kayalıklarını yıkarak proletaryanın yolunu açmaktadır. Bunlar ise, açılan bu yoldan ellerini kollarını sallayarak yedi yıl arkadan geliyorlar, üstelik vargüçleriyle AYDINLIK'ı sırtından hançerlemek sevdasına kapılmışlardır.

Onlar yedi yıllık tecrübeden hiç ders almadılar. AYDINLIK'a atmak için kaldırılan taş ne kadar büyük olursa, o taşı kaldıranın kafasında açılan yarık da o kadar büyük olur. Türkiye'de AYDINLIK düşmanlığının şampiyonluğunu yapanlar iki-üç yıldan fazla ayakta duramadılar. İşte İlkesiz Birlik Cephesi, işte Mihri Belli, işte Behice Boran, işte tasfiyeciler, işte TSİP revizyonistleri ve işte en son "Halkın Kurtuluşu"! Sıra "Halkın Yolu"ndadır. "Halkın Birliği" ise kaç parçaya bölündüğünü kendi tarihinden öğrenebilir.

Bugün tekkeleri "Aydınlık'ın doğru çizgisine getirmek için mücadele", tekkeciliği güçlendirir. Tek devrimci tutum, tekke duvarlarını yıkarak proletarya hareketine katılmaktır. Şeflerin şatolarında yürütülen mücadelenin işçi sınıfına ve Türkiye Marksist hareketine bir yararı yoktur. Ancak proletarya hareketi saflarında yer alarak yürütülen açık ideolojik mücedele ile revizyonizmi yıkabilir ve devrimi ilerletebiliriz.

Türkiye'de ve uluslararası alanda şiddetlenen iki çizgi arası mücadele, bütün Türkiye Marksistlerine büyük bir sorumluluk yüklüyor. Ya Marksizmin safında yer alacağız, ya revizyonizmin safında. Orta yol yoktur. Kruşçev-Brejnev revizyonizmine karşı zamanımızın en büyük Marksist-Leninisti Mao Zedung'un bayrağı altında toplanalım! Türkiye proletaryası ve Marksistleri, modern revizyonizmin yıkılışına büyük katkılarda bulunacaktır.

Bütün devrimciler!

Proletaryanın devrimci bayrağı altında birleşelim!

YENİ ÇARLARLA İŞBİRLİĞİ ANLAŞMASINA HAYIR

BURSA

83 gündür grevde bulunan Merinos Fabrikası İşçileri:

"MC bu zamana kadar Amerika'ya dayandı. Şimdi de Rusya'ya yanaşıyor. Fakat şunu iyi bilsinler ki,Türkiye halkı ne Amerika ile ne de Rusya ile anlaşmayı istemiyor. Kendi kendimizin efendisi olmak istiyoruz. Biz Merinos fabrikası işçileri olarak Rusya ile yapılan anlaşmaları protesto ediyor, CHP'nin bu konuda sessiz kalmasını kınıyoruz. İki süper devleti yurdumuzdan kovacak, tam bağımsız Türkiye'yi kuracağız.

"Biz işçilerin haklarını ise DİSK'in İstanbul toplantısında adamlarına 'Yaşasın Rusya' diye bağırtan Kemal Türkler, Mehmet Ertürk,Aydın Meriç,Murat Tokmak gibileri savunamaz. İşçinin hakkını savunacak olanlar Halit Erdem'i devirenlerdir.Türk-İş'li ve DİSK'li işçilerdir. Bizler birleşirsek sendika ağalarını devirebiliriz."

K.MARAŞ

Pazarcık Ovasında çalışan Urfa,Birecik ve Gaziantepli 103 tarım işçisi:

"Aç gözlü bir sömürücü haline gelen Rusya,pençesini yurdumuza sokmaya çalışıyor. Son olarak Rusya ile işbirliği anlaşması planlanmakta ve Rusya bunun için zorlama yapmaktadır. Rusya'nın yurdumuza hakim olması, baskının, sömürünün,toprak ağalığının devam etmesi demektir. Biz tarım işçileri olarak bu anlaşmayı protesto ediyor ve şöyle diyoruz:Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye! Yıkılsın Ağalık Topraklar Köylünün! "

Süleyman Önal ve Bekir Kuru

MANİSA

Gördes'in Yaka köyünden 33 köylü:

"Biz Yaka köylüleri Amerika'nın Türkiye'de neler yaptığını biliyoruz. Amerika yıllardan beri yurdumuzun kanını emmiştir. Bugün ise onun yerini, daha azgın olan Rus sosyal-emperyalizmi almaktadır. Rusya ile yapılacak 'dostluk ve işbirliği' anlaşmasına karşı çıkıyoruz. Çünkü Türkiye halkına her türlü emperyalizmden kötülük geleceğini acı tecrübelerimizle biliyoruz."

Mimar Demirtaş Ceyhun:

«Sovyetler Birliği mimarisinde kapitalizme aykırı düşmeyecek bir mantık»

Cumhuriyet gazetesi, mimar ve yazar Demirtaş Ceyhun'un "Bir Yeni Dev" başlıklı yazı dizisini yayınladı. Demirtaş Ceyhun, yazısının bir bölümünde, Sovyetler Birliği'ne yaptığı gezi sırasında Moskova'nın mimari durumu hakkında edindiği gözlemlerini açıklıyor. Demirtaş Ceyhun'un yazısından bazı bölümleri okuyucularımıza sunuyoruz.

"Yeni yeni tüketime alıştırmaya çalışıyorlar, toplumu. Ayrıca, özellikle kadınların batı markalı makyaj malzemelerine olan düşkünlüklerini bir türlü önleyemiyorlarmış. Salt bu yüzden, döviz karaborsası alabildiğine hızlıydı. Gözlerimle gördüm. Orada da belki henüz görülmez, ama sezilir bir bunalımın varlığı kesindi...

"Sovyetler Birliği'ndeki kentlerin de hepsi sınıflı toplum kenti.Çarlık döneminden kalma. Şimdilerde, küçük değiştirmelerle, eklerle, düzeltmelerle güya yeni bir kimliğe kavuşturmaya çalışıyorlar.

"Moskova Planlama Teşkilatı Başkanı, 'Halk Mimarı' sayın Posokhin'le de bunu tartışmak istemiştim... Bizi şaşırtan nokta şu oldu: İnşa ettiğiniz yeni kent bölümlerini ve yapılarını, bizler tanıyoruz. Daha önce burayı görmemiş olmamıza karşın, gene de tanıyoruz.Yani, bu kent parçalarının hele hele binaların Newyork'takinden, Güney Amerika ülkelerindekinden, Paris'tekinden, Londra'dakinden, Kahire'dekinden ve İstanbul'dakinden bir farkı yok. Tasarımları aynı. Yapılış biçimleri aynı... Bu benzerliği, belki gene batılı toplumlardan farklı yapıları olan Mısır için, İran için, hatta bizim için, Türkiye için doğal karşılıyoruz. Batılı toplumlarla aramızda bunca büyük farklılıklar bulunmasına karşın, batı kapitalizminin Asya'daki uzantısı olmamız nedeniyle bunu doğal karşılıyoruz. Oysa, sizlerin de aynı tavrı takınmanız bizi şaşırttı...

"Sayın Posokhin'in yanıtı beni daha çok şaşırttı. 'Mimari üslubu, artık teknik yaratıyor' gibisinden bir şeyler söyledi. Yani teknik, insanlığın ortak malıdır, diyordu kapitalizme de aykırı düşmeyecek bir mantıkla, 'öyleyse, o tekniğin sonuçları da ortak malımızdır.'

"'Bizde de aynı yanıtı veriyor yöneticilerimiz' dedim. 'Tekniğin kullanılmasının da dünya görüşlerine göre farklı olması gerekmez mi?' Doyurucu bir yanıt alamadım sözün kısası."(Cumhuriyet, 20 Temmuz 1977)

TOKAT

Erbaa'dan 24 yurttaş:

"Bugün Yeni Çarlarla imzalanmakta olan ikili anlaşmalara karşı halkımız sesini yükseltmiş bulunuyor. Biz yurtseverler bu sesin daha da yükselmesine katkıda bulunmak için Rusya ile imzalanmakta olan anlaşmaları protesto ediyoruz. Her yurtseverin görevi bu anlaşmalara karşı çıkmak olmalıdır."

SİVAS

"Biz Hafik'in Düger köyünden iki köylü, kampanyaya imza topluyoruz. Köyümüzün çoğu Yeni Çarlarla işbirliği anlaşmasına karşıdır Köyümüzdeki on kadar faşist bize baskı yapıyorlar. Ama biz yılmadan mücadele vermeye ve on yaşından yukarı olanları ve büyükleri mizi aydınlatmaya çalışıyoruz. Elimizden geleni yapıyoruz. Çalışmaya devam edeceğiz. İki kişinin canı feda olsun."

Torbalı'nın Subaşı köyünde çalışan tuğla işçileri: «Bizi sömürmeyecek ülkelerle işbirliği yapalım»

Muhabirlerimiz Torbalı'nın Subaşı köyünde çalışmakta olan tuğla işçileriyle konuştular. İşçiler Rusya'yla yapılacak işbirliği anlaşması konusundaki soruları şöyle cevapladılar:

Nurettin (Hacı): "Bu anlaşmaya karşıyız. Rusya'ya karşı bütün devrimci arkadaşlar birleşmeli ve protesto etmelidir. Ödemiş, İzmir, Manisa, Nazilli gibi yerler birleşirse iyi olur."

Salih Demircioğlu: "Elektrik santralı yapılacak çok yer var. Bulgaristan'dan elektrik alacağımıza bir baraj yaptırsak. Rusya çeşitli oyunlarla bize kültür anlaşması yapalım diyor. Askeri uçak, tank verelim diyor. Gayeleri ne ki? Ama kolay kolay oyuna gelmeyiz."

İsmet Ordu: "Türkiye'nin bağımsız olmasını istiyorum. Herkes kendi kendini idare etse iyi olur. Bir karış toprak vermek istemeyiz. Hepimiz ölüme kadar birlik gideriz."

Ahmet Ordu: "Elektriğin Rusya'yla falan ilgisi olmaması lazım. El birlik yapmak lazım. Amerika'ya,Rusya'ya bağımlılığı kaldırmak lazım."

Mustafa Çevik: "Bizi sömürmeyecek yoksul ülkelerle dost olmalıyız."

Hasan Hüseyin: "Dedelerimizin dediği bir şey var: Rus Çarları bir karış girerse beş karış genişletiyormuş. Yani Akdeniz'e girip sağı solu karıştırmaya çalışıyor.Türkiye'nin kaynakları çok, ama işlenmiyor."

Galip Aslan: "En iyisi bağımsızlık. Halkın istemediği hiç bir şeyi yapamazlar."

İmza Kampanyasını Bütün Yurda Yayalım

Bu hafta kampanyamıza Yeni Çarlarla "İşbirliği anlaşmasına hayır" diyen 1501 yurttaş katıldı. Bu imzaların illere göre dağılımı şöyledir:

Manisa: içinden 100, Şehitler Ortaokulundan 250, Muradiye ilçesinden 100, Gördes'in Evciler köyünden 27, Yaka köyünden 33; İstanbul: Kasımpaşa ve Okmeydanı'nda evlerden ve kahvelerden toplanan 228, Arnavutköy'den 18, çeşitli semtlerden 36; Kahramanmaraş: Pazarcık Ovasında çalışan tarım işçilerinden 103; Trabzon: Sürmene'den 93; Gaziantep: içinden 17, Nisip ilçesinden 6?; Diyarbakır'dan 81; İzmir: Gültepe'den 34, Çamdibi'nden 8, Yonca işhanında çalışan kunduracılardan 15, Torbalı Çamlıca köyünden 13, Subaşı köyü tuğla işçilerinden 7; Tunceli: Kırmızıköprü'nün Mezra köyünden 42, Pertek Yalınkaya köyünden 34; Denizli: Bekilli'den 55; Ordu: Perşembe'den 35; İsparta: İğdecik köyünden 20, içinden 13; Adana: Cezaevi çocuk koğuşundan 32; Tokat: Erbaa'dan 24; Sivas: Hafik'in Düger köyünden 14; Çorum'dan 1 imza.

Bugüne kadar elimize geçen 72.690 imzanın illere göre dağılımı ise şöyledir:

İSTANBUL	9379	HATAY	1880	ORDU	537	TOKAT	317
ANKARA	7253	KONYA	1631	AYDIN	458	KARS	289
KAHRAMANMARAŞ	6284	MUĞLA	1571	AMASYA	407	ADIYAMAN	239
İZMİR	6152	DENİZLİ	1347	KAYSERİ	394	UŞAK	233
TUNCELİ	5993	BATI ALMANYA	1065	KOCAELİ	392	BURDUR	229
ADANA	4234	TRABZON	1052	İSPARTA	376	MUŞ	225
ERZİNCAN	2711	BOLU	1027	BURSA	372		
SİVAS	2702	İÇEL	795	BALIKESİR	346	ÇEŞİTLİ ŞEHİRLER	2744
GAZİANTEP	2597	DİYARBAKIR	757	FRANSA	343		
MANİSA	2463	ELAZIĞ	748	ZONGULDAK	336		
MALATYA	1924	ANTALYA	563	ESKİŞEHİR	325	TOPLAM	72.690

MUŞ RÖPORTAJI (1)

Ahmet Cilodağlı
Ferhat Dicle

KÜRDÜN NEMRUT'TAN ÇEKTİĞİ

Muş'ta Kürt köylüleri aylardır komando terörü altında

Muş'taki zulmün sorumluları Vali Nurettin Yılmaz ve AP milletvekili Şeyh Kasım Emre'dir

Bugün Kürt halkı üzerindeki jandarma ve komando baskısının en yoğun olduğu yerlerden biri Muş ili ve özellikle Malazgirt çevre köyleridir Muş valisi Nurettin Yılmaz "başını kaldıranın başını ezeceğim" diyerek köylere baskınlar düzenlemekte, dayaktan ve işkenceden geçirttiği köylüleri "eşkiya ve firari" gibi göstererek, günlerce gözaltında tutmaktadır. Nurettin Yılmaz "köylere ben saldım" dediği komando birliğiyle terör estirmektedir. Muş Jandarma Garnizonu, suçsuz ve sebepsiz yere zorla toplanmış köylülerle doldurulmakta, köylülere burada da işkence yapılmaktadır.

Nurettin Yılmaz'ın Muş'a vali olarak atanması, MC hükümetinin ilk kuruluşuna dayanmaktadır. O zamanlar bağımsız milletvekili olan Muş'un en büyük toprak ağası şeyh Kasım Emre, MC'ye güvenoyu vermek için Nurettin Yılmaz'ın Muş valiliğine getirilmesini şart koşuyor. MC hükümeti güvenoyu alınca Nurettin Yılmaz Muş'a vali olarak atanıyor ve şeyh Kasım Emre de AP'ye geçiyor. Bundan sonra Muş'ta ve Muş'a bağlı ilçelerle köylerde, halk üzerindeki baskılar yoğunlaştırılıyor.

Seçimlerden önce, Nurettin Yılmaz "seçim güvenliği" gerekçesiyle Batman'dan bir Komando birliği getirtiyor. Bu Komando birliğinin ardı sıra Vali'nin de köylere giderek tehditler savurduğu, köylülere AP'ye oy vermeleri için baskı yaptığı görülüyor.

Vali Nurettin Yılmaz bununla yetinmiyor. Bu arada Kürt köylülerini tam anlamıyla sindirmek ve seçimleri de etkilemek için, AP'ye geçen şeyh Kasım Emre'nin ve MHP yanlısı bağımsız aday A. Hadi Tokyo'nun seçim konuşmalarını ihbar olarak değerlendirmeye girişiyor. A. Hadi Tokyo hemen her seçim konuşmasında "Muş'ta tonlarca silah var. Bu silahlar toplanıp satılsa fabrikalar kurulur" diyor. Şeyh Kasım Emre ise, "Kürtçü komünistlerin Muş'u kurtarılmış bölge kabul ettiklerini ve Kürtlerin burada 3. Orduyu besleyecek kadar silaha sahip olduklarını" söylüyor. Ardından köyler basılıyor. Köy meydanlarında, tarlalarda jandarma ve komando tarafından talim yaptırılan, kadın-çocuk dinlemeksizin dayaktan geçirilen köylüler...

Seçimlerden sonra Muş'un çeşitli yerlerinde "Kürtler silahlanın" şeklinde yazılar görülüyor. Görüştüğümüz birçok yurttaş bize bu yazıların vali tarafından yazdırıldığını söyledi. Nitekim vali bu yazıları bahane ederek komando birliğinin Batman'a dönüşünü uzatıyor. Bu 15 günlük süre içinde de üç İtalyan turistinin soyulması olayı ve Doğantaş çatışması meydana geliyor. Jandarma köylerde çok daha şiddetli bir terör kampanyası başlatıyor.

Bugün Muş köylerinde jandarma ve komando baskısı yüzünden tarlasını biçemeyen, hayvanına bakamayan yoksul köylüler, mallarını yok pahasına satmak zorunda kalmışlardır. Çatışma çıkan köylerdeki aileler de topluca yerlerini yurtlarını terkediyorlar. Arkalarında bıraktıkları toprakları seyh Kasım Emre ve diğer toprak ağaları ele geçiriyor.

Dergimiz Muş ve çevresindeki baskıları yakından incelemek için muhabirlerini bölgeye gönderdi. Bu sayımızdan başlayarak arkadaşlarımızın köylülerle yaptıkları görüşmeleri yayınlıyoruz. Konuştuğumuz köylülerin baskıya uğramamaları için adlarını değiştirerek veriyoruz. Röportajlar Kürtçe olarak yapılmış, daha sonra Türkçeye çevrilmiştir.

Gelecek sayımızda 19 yurttaşın ölümüyle sonuçlanan çatışmaların geçtiği Doğantaş'ta köylülerle yapılan konuşmaları bulacaksınız.

Adgon köylüleri soruyor:

"Kürt olmak, fakir olmak bu memlekette suç mu?,,

Malazgirt yolu üzerinde Kazanlar köyü durağında 45 yaşlarında bir köylüyle iki çocuk, Otobüse binerek yanımıza oturuyorlar. Konuşmaya başlıyoruz. Adgonlular. Köylerinin yeni adı Batmazköy. Muş'un Bulanık ilçesine bağlı. Biraz havadan sudan sözettikten sonra, komandonun köylerine gelip gelmediğini soruyoruz. İsminin Kerem olduğunu öğrendiğimiz köylü önce irkiliyor. Kendisine devlet adamı olmadığımızı, sadece gerçekleri öğrenmek istediğimizi söylüyoruz. "Komando! Komando!" diye söyleniyor. "Eziyor, zulmediyor, yıkıyor."

Kerem devam ediyor: "Kimi bulursa öldüresiye dövüyor. Kadın, erkek, çoluk-çocuk ayırmadan. Adını, köyünü hiç sorma. Muş ovası cehenneme döndü."

Kerem yüzü kızararak devam ediyor:

"Bizim köyde kadınların üstünü arayıp, sarkıntılık yaptılar. Ovadan gelen herkese sorun. Bu bir şey değil. Ova köylerinden birinde kadınları çırıl çıplak soyup, köyün erkeklerinin karşısına geçirmişler. Sıraya dizmişler üryan halleriyle."

Çocuklara dönüyoruz. Küçük gövdesi sarsıla sarsıla öksüreni bize birşeyler diyecek oluyor. Öksürüğü bırakmıyor Konuşamıyor. Yanındaki hemen atılarak onun söyleyeceğini bize anlatıyor:

"Bunun amcası da şimdi içerde. Çok dövdüler. Her tarafı şişmişti."

Köylerinde başka ağır işkence gören olup olmadığını soruyoruz. Çocuk zar zor "Hemé Fetê", "Fatma'nın Hamid'i" diye cevaplıyor. Kerem'e dönüp, Doğantaş olayının komando baskınlarına etkisi nasıl oldu, diyoruz:

"Aslında seçimlerden hemen sonra ovayı Komando doldurmuştu. 14 cemse dolusu Komando, köylere sürekli baskınlar düzenliyordu. Doğantaş'taki hadiseden itibaren daha çok baskın yapmaya başladılar.

Ayrıca komandonun köylere salınmasının sebebi olarak, üç turistin bir ay kadar önce soyulması da gösteriliyor. İki eşkiya çıkıp da bunu yaptılar diye, bütün yöre halkına işkence edildiği nerde görülmüştür?"

İlerde tepenin başına konmuş birkaç ev gözüküyor. Kerem eliyle işaret ederek "İşte, bizim köyümüz" diyor. Bize yardımcı olacağını söyleyerek, beraberce iniyoruz. Yolun kenarında, durduğumuz yerde köyün kahvesi var. Gölgelikte oturan köylülerin yanına gidiyoruz. Selam verdikten sonra, oturuyoruz. Kahvenin sahibi 80 yaşlarında ak sakallı bir ihtiyar. Başında kocaman bir sarık. Elinde 99'luk bir tespih. Oradakilerden ayrı bir dünyada gibi? Dalgın. Sessiz. Birkaç gün önce Komandolar oğlunu götürmüşler. Gözünün önünde oğlunu ağır şekilde dövmüşler. Şimdi tutuklu. Komando baskını sırasında köyde olanları soruyoruz, oğlunu neden götürdüklerini soruyoruz. Titrek bir sesle anlatmaya başlıyor:

"Oğlum kahvede çalışıyordu. Komandolar geldiğinde ocaktaydı. Kahvede bizim köylülerle çok sayıda yabancı köylerden insan oturuyordu. Komandolar hepsini sıraya dizip kıyasıya dövmeye başladılar. Dipçik, sopa, ellerinde ne varsa onunla... Bu arada şurdaki kasanın içinde iki mermi bulmuşlar. Onların da hesabını oğluma sordular. Vallahi öyle vurdular, öyle vurdular ki, iğne ucu kadar dövülmedik yeri kalmadı Sonunda alıp götürdüler."

Başka bir köylü:

"Benim yeğenime vurdular. Kulağından hâlâ kan akıyor. Üç gün hastanede kaldı."

Başka bir köylü söze karışıyor:

"Seyda'nın çobanını öldüreceklerdi nerdeyse Vahşi bir şekilde dövüyorlardı."

Konuşmak isteyenler çoğalıyor:

"Semeşih köyünden bir genci kuyubaşında dururken görüyorlar. Mutlaka kuyuya tabanca atmışsındır, diyorlar. Ne desin, kimi inandırsın ? Çok kötü ediyorlar."

"Vallahi çok zulmettiler!"

"Ufacık çocuklarımıza eziyet edip, dipçikleyip 'Babanızın silahı nerde' diye soruyorlardı."

Köyünüze kaç Komando gelmişti?

"Dokuz cemse ile bir cip dolusu. Komutanları 'Vurun' deyip, önlerinde yürüyordu. Binbaşıydı."

Bizim sormak istediğimiz bir soruyu, köylülerden biri oturanlara yöneltiyor:

"Şimdi bu Komandoyu ovaya kim saldı böyle ? Neden yaptılar bunu, biliyor musunuz ?"
"Elbet bir sebebi vardır."
"Muş valisi saldı, başka kim olacak?"
"Kürt adam nerde olsa mazlumdur. Her türlü zulüm ona reva görülür."
"Tutukluların otu, ekini gitti. Bir yıl aç kalırlar artık. Yedikleri dayak, gördükleri hakaret bir yana."
"Elimizi iş, gözümüzü uyku tutmuyor.Çıkın şu dağlara, her taraf insan dolu. Herkes kaçıp oralara gidiyor."
"Bizim ayıbımız mı var? Alnımızda leke mi var? Kürt olmak, fakir olmak bu memlekette suç mudur?"

Müsaadelerini istiyoruz. Bulanık'a gitmekte olan bir minibüse binerken, ak sakallı ihtiyarın hâlâ dalgın bir şekilde Muş ovasına doğru baktığını görüyoruz.

Kürt halkına milli zulüm uygulayanlar süper devletlere hizmet ediyor

Yayınladığımız röportajlarda Kürt köylüleri, içinde yaşadıkları Nemrut zulmünü dile getiriyorlar. Bu öyle bir zulümdür ki, yüzyıllardan beri Doğu Anadolu'nun taşında toprağında hüküm sürmüştür. Nemrut, Doğu'da bir avuç zalimin halk kitleleri üzerindeki zulmünün timsalidir.Nemrut, kölecilik döneminden beri kâh köle sahibi olarak, kâh derebeyi, paşa ve şeyh olarak halkın tepesinde saltanat sürdü. Kelle kopardı, yoksul halkın kanını emdi. Bugün ise, vali olarak halkı eziyor, komando subayı olarak evleri köyleri basıyor, işkence ediyor, toprak ağası olarak köylülere zulmediyor.

"Kürt olmak, fakir olmak bu memlekette suç mudur?" İşte bir Kürt köylüsünün bu sorusu, ülkemizin doğusunda yaşayan yedi milyondan fazla yurttaşımızın üzerindeki katmerli zulmü bir açıklığı ile ifade etmektedir. Bu sözler aynı zamanda, milli baskı altında ezilen Kürt halkının zulme karşı duyduğu tepkiyi de dile getiriyor.

Hakim sınıflar, bütün bir Cumhuriyet dönemi boyunca, Kürt halkının milli varlığını tanımayı reddettiler. Onlar, milli zulüm ve eritme siyaseti yoluyla bir milliyeti yoketmeye kalkıştılar. Ne var ki, baskı ve zulümle koskoca bir milleti yoketmek mümkün değildir. Nerede baskı varsa, orada mücadele de vardır. 4 bin yıllık bir tarihi, zengin bir dili ve kültürü olan Kürt milleti, Nemrut'lara boyun eğmemiş, milli ve demokratik hak ları uğruna mücadeleyi elden bırakmamıştır.

Bugünün Nemrut'ları Demireller-Türkeşlerdir. Bunlar, Türk ve Kürt halkları arasında düşmanlık yayıyorlar, aşiret çatışmalarını körüklüyorlar. Hakim sınıfların milli zulüm politikası, iki milliyetten halkımızın birliğini parçalamaya hizmet ediyor. Kürt halkına milli zulmü ve eritme siyasetini reva gören Demirel'ler,Türkeş'ler, Türkiye halkına en büyük kötülüğü, ülkemiz üzerinde emeller besleyen iki süper devlete ve özellikle Yeni Çarlara ise en büyük hizmeti yapıyorlar. Çünkü Yeni Çarlar, halkların birbirini boğazladığı, parçalanmış bir Türkiye istiyorlar.Onlar, milliyet ve aşiret kavgaları ile zayıf düşmüş bir Türkiye'ye kolayca pençelerini atabileceklerini hesaplıyorlar.

Konuştuğumuz köylüler, Kürtler üzerindeki milli baskıyı ve zulmü dile getiriyorlar.Bugün bu alçakça baskılara göğüs germeden, her türlü milli eşitsizliğe karşı durmadan, ülkemizin bağımsızlığına hizmet etmek ve demokrasiyi savunmak mümkün değildir.

Milli düşmanlıkların ve baskıların kaynağında emperyalizm ve feodalizm yatmaktadır. Demirel ve Türkeş gibi Nemrut'ların boy verdiği toprağı, Kasım Emre gibi toprak ağaları, aşiret reisleri ve şeyhler sulamaktadır. Milli zulmün karanlığı Ortaçağın karanlığı ile içiçedir.

Milli zulmün kaynağını kurutmak ise, Ortaçağ'ın kahpe karanlığını yıkmakla mümkündür.İki milliyetten Türkiye halkı, omuz omuza vererek, emperyalizmi ve feodalizmi kesin olarak tarihe gömecek ve milliyetlerin eşitliği ve kardeşliği temelinde, bağımsız ve demokratik Türkiye'yi kuracaktır.

Kürt milliyeti üzerinde baskı ve zulüm uygulayan komando, seyyar jandarma ve MİT teşkilatları kaldırılmalıdır. Köylere yapılan baskınlara, dayağa ve işkenceye son verilmelidir.

Her türlü milli eşitsizlik kaldırılmalıdır.

Kürtler ana dillerini serbestçe kullanabilmelidirler. Kürt dili üzerindeki bütün baskılar kalkmalıdır!

Hancağız köylüleri anlatıyor:

"Bütün bunlar Kasım Emre ile Vali Nurettin Yılmaz'ın başının altından çıkıyor"

Hancağız köyü de Malazgirt'e bağlı. Komandonun zulmüne uğramış köylerden biri.Buraya ikindi üzeri varıyoruz. Köylülerin hemen hepsi tarlada veya köyün merasında ot biçmede. Bir grup köylüyü ot biçerken görüyoruz. Yanlarına yaklaşıp selam veriyoruz. Beraberce toprağa çömelip konuşmaya başlıyoruz. Köylülerin çoğu genç ve bir kısmı da öğrenci. Komando geldiği sıra hepsi de köyde olduklarını anlatıyorlar. Gençlerden biri sözü alıyor:

"Komando köyümüze 16 Haziran günü geldi. Çalışıyordum. Askerler gelir gelmez "Toplanın" diye emrettiler. Kendilerine çok yakın olduğumdan adım atmama, ne olduğunu öğrenmeme bile fırsat vermeden dipçiklemeye başladılar. Öğrenci olduğumu öğrenince daha da şiddetle vurmaya başladılar.

"Babam bana vurmalarına dayanamayarak müdahale etmek isteyince, göğsünden aldığı dipçik darbeleriyle sırtüstü yere düştü.

"Başlarında Malazgirt teğmeni Hasan Peksoy vardı. Emirler vererek yediden yetmişe bütün köylüleri topladılar. Öğrencileri bir kenara çektiler. Sonra köylüleri göstererek bize, yani öğrencilere 'şunlara takla attırın, hareket ettirin bakalım' dediler.

"Köylüler hareket edemeyince de kıyasıya dövmeye başladılar. Halis Coşkun adlı bir köylü yapılanlara karşı çıkacak oldu. Onu da yerinden kalkamayacak hale soktular.

"Teğmen bizi koşturmaya başladı. 'Hadi bakalım beni geçeceksiniz' diyerek kendi de koşuyordu. Yetişemeyeni niye yetişemiyorsun, yetişeni de komando geçilir mi diye yıkıp dipçikliyorlardı. Yaşlılar çok daha eziyet çekiyordu. Takla atamayanları Komando arkasından tekmeleyerek yuvarlıyordu. Herkes "varol komando" deyip bağırmaya zorlanıyordu. Bir süre geçince bu sefer de yaşlıları ellerinin ve ayaklarının üstüne eğilttirerek koşturmaya başladılar. Her yaşlının sırtına bir de Komando, elleriyle bastırarak ağırlık yapıyordu. Yaşlı köylüler yerlerde süründükçe 'sizi adam etmeden gitmeyeceğiz' diyerek basıyorlardı dipçiği.

'Analarımızı bacılarımızı engel olmak için önlerine çıktıkça dipçikleperek yere yıkılıyorlardı. Genç kızlara aramak bahanesiyle sarkıntılık ediyorlardı."

Diğer bir köylü söze giriyor:

"Gülek diye bir dağ köyü var. O köyden Ali adında birini Komando yolda görmüş. Yakalayarak çamurlara batıra batıra, döve döve bayıltıp atmışlar."

Yörede en fazla baskıya uğrayan köy olan Sêbo'dan da sözedilmeye başlanıyor. Biz Hancağızlı köylülere tekrar bir soru yöneltiyoruz. "Sizce bu baskıların sorumlusu kimdir?"

"Bize göre Vali Nurettin Yılmaz'ın Kürtlere karşı beslediği düşmanlıktan ötürü bütün bunlar oluyor. Bu zulüm valiyle, şeyh Kasım Emre'nin başının altından çıkıyor."

"Toprak ağaları ile sıradan köylülere yapılan muamele aynı mı?"

"Hayır. Mesela bizim yakınımızda Muryan diye bir köy var. Orada dört adam öldürüldü. Ağaların öldürdüğü herkes tarafından bilindiği halde, öldürülenlerin akrabalarından iki kişi hapiste yatıyor. Komando oraya gitmeden iki gün önce, karakol, ağaları haberdar ediyor. Soğuk su başlarında kuzular çevrilip rakılar diziliyor. Jandarma ağaların sofralarında ağırlanıyor."

Sêbo'lu Fate kadın:

"Komandolar köye gelince sanki biz esir edilmiştik"

Doğantaş'a doğru gidiyoruz. Bir çırpıda 19 yurttaşın can verdiği köye. Yollarda durup konuştuğumuz, dinleyip sorduğumuz köylüler, anlattıklarıyla zulmü yığıyorlar önümüze. "Kürdün hali perişan..." diyorlar. Hepsinin de acıları yüreklerine oturmuş. Taş gibi ağır. Muş dağları kadar büyük. Bitmek bilmiyor.

Yanımızda Malazgirtli bir arkadaş var. Bir de Doğantaşlı bir köylü. Daha 60 kilometrelik bir yolumuz olduğunu söylüyorlar. Köylü arkadaş Komandonun yaptığı işkencelerden bahsediyor.

Bir traktör görüyoruz. Römorkta birkaç genç ve yaşlı kadınlar... Kendilerine Komando baskınlarıyla ilgili konuşmak istediğimizi söyleyince seviniyorlar. Yanımızdaki köylüyü tanıdıklarından o türü çekinmiyorlar. Söze 55 yaşındaki Fate başlıyor:

"Sêbo köyündenim. Doğantaş'tan evliyim. Sêbo'ya babamın yanına gitmiştim. Komandolar gelir gelmez köyde savaş havası estirmeye başladılar. Sanki biz esir edilmiştik. Babamın evine doluştular. Babam çok yaşlıdır. Zar zor ayakta durabilecek bir insandır. Onu o haliyle boynuna bas ton takıp köyün etrafında dolaştırdılar. Ayaklarından tutup sürüklediler. Diğer köylülere de aynısını yapıyorlardı. Babamın ağzına avuç avuç tuz doldurup, üzerine su içirdiler. Üstüne binip tekme ve sopayla dövüyorlardı. Kardeşim dayaktan dolayı tanınamayacak haldeydi. Hacı Hamzo'yu, Hacı Hamzo'nun oğlunu, Abdülbaki'nin oğlunu, Sülo'yu da aynı hale soktular.

"Komandolar 6 bin lira paramızı, 8 tane altınımızı aldılar. Altınlarımızı geri vermelerini istedik. Bizi, gelinimizi götürüp sekiz gün dağda dolaştırmakla tehdit ettiler. Bir şey diyemedik.

"Gelinimiz hamileydi. Döve döve karnındaki çocuğunu düşürdüler."

Bir köylü söze karışıyor:

"Bütün millet kaçmış. Hâlâ bir kısmı dağlarda. Ta İzmir'e kaçıp dönemeyenler var. Bir kısmı Antep'te. Bir kısmı İskenderun'da".

Fate tekrar sözü alıyor:

"Sêbo köyü 20 evdir. Silah arıyoruz diye evlerin merteklerine kadar kaldırıldı. Bu 20 evden sağlam kalan olmadı. Yıktılar köyümüzü."

RUSYA'DAN SİLAH ALMANIN BEDELİ

Bugün bazıları Amerikan ambargosu karşısıda "Türkiye'nin savunma ihtiyaçlarını her türlü kaynaktan temin etmesinin zorunluluk haline geldiğini" ve "Sovyetler Birliği'nden silah satın alınabileceğini" söylüyorlar. Bunlara göre, "ordunun ihtiyaçlarının hemen temini" her şeyin üzerinde tutulmalıdır.

Türkiye'nin, Amerikan emperyalizminin baskılarına boyun eğmemesini ve silah kaynaklarını çeşitlendirmesini istemek, olumlu bir şeydir. Buna çare olarak Sovyetler'den silah almayı düşünmek ise, tam bir siyasi körlük örneğidir. Milli bağımsızlığımızı korumanın ve güçlendirmenin yolu, bir süper devletin etkisini diğer süper devletle dengelemeye çalışmak değildir. Kaldı ki Rusya, bugün Amerika ile eşit durumda da bulunmuyor. Ülkemiz için esas tehlike, yükselen süper devlet olan Sovyetler'den geliyor. Bu durumda, hakim sınıfların Rus askeri "yardım"ına kapıları açmaları, yurdumuzu Yeni Çarların kucağına itmekten başka bir sonuç vermez. Vaşington'a karşı Moskova'yı bir "koz" olarak kullanmaya kalkışmak, Türkiye'yi Amerika'ya karşı Brejnev'in "kozu" haline getirebilecektir.

Bunu bütün açıklığıyla görebilmek için, (1) Rusya'dan kime karşı silah alınacağına ve (2) Rus askeri "yardım"ının taşıdığı koşullara bakmamız gerekmektedir.

Bugün, Rusya'dan silah alma isteğinin temelinde Yunanistan'a karşı silahlanma siyasetinin yattığını bilmeyen kalmamıştır. Türk hakim sınıfları, Kıbrıs ve Ege kıta sahanlığı yüzünden Yunanistan'la çatışmaktadırlar. Özellikle Kıbrıs'ın yarısının işgali Türkiye'yi bütün dünyadan tecrit etmiştir. Bu işgali sürdürmenin ise bir tek yolu vardır: gerek iktisadi, gerekse askeri alanlarda Brejnev'e avuç açmak. Nitekim Türkiye, 1975 başlarından itibaren Rusya'ya milyarlarca lira borçlanmıştır. Aynı tarihlerde Moskova'nın, Demirel'e avcı uçakları helikopterler ve füze-atar hücumbotlar satmayı teklif ettiği de hatırlardadır. Ege ve Doğu Akdeniz'de hangi çatlaklardan yararlanarak yayılabileceklerini düşünen Yeni Çarlar, o gün bugündür Kıbrıs sorununu çıkmaza sokmak, Türkiye'yi Kıbrıs batağına daha fazla batırmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Son olarak Moskova Radyosu Sovyetler Birliği'nin Türkiye'yi askeri bakımdan tehdit ettiği kanısının "asılsız" olduğunu, Türkiye için asıl tehdidin NATO içinden, batıdan, Yunanistan'dan geldiğini tekrarlamaktadır.

Gerçek, şüphesiz tam tersidir: Pençelerini yurdumuza daha fazla geçirebilmek için bir Türk-Yunan savaşının pususuna yatan felaket tüccarları, bağımsızlığımıza göz dikmiş bulunuyorlar. Komşumuz Yunanistan'la ise temelde alıp veremediğimiz hiç bir şey yoktur. Başlıbaşına bu durum, Yunanistan'a ve Kıbrıs'a karşı Sovyetler'den silah almanın, Brejnev'lerin yayılmacı emellerine hizmet edeceğini kanıtlamaktadır.

Kaldı ki, Rusya'dan silah, donatım, araç-gereç alıp bu malzemeyi bağımsız bir milli savunma siyaseti çerçevesinde kullanmaya da imkan yoktur. Çünkü tıpkı Amerika gibi Rusya da, iktisadi, askeri ve teknik "yardım"ı bir hegemonya aracı olarak kullanmaktadır. Amerikan silahlarını olduğu gibi Rus silahlarını da Kremlin'in izni olmadan, Brejnev'in uygun görmediği yerlerde kullanmak yasaktır. Bu yasağa uymayanlar veya herhangi bir şekilde Moskova'nın hoşlanmadığı bir siyaset izleyenler, derhal çeşitli iktisadi ve askeri baskılara: "yardım"ın kesilmesine, yapılmakta olan tesislerin yarım bırakılmasına, "uzman" ve "danışman"ların geri çağrılmasına, ikmalin durdurulmasına, hatta Vaşington'a taş çıkartan silah ambargolarına maruz bırakılmaktadırlar. 1960'larda Çin ve Arnavutluk 1970'lerde ise Mısır ve Sudan, bu gibi baskılara göğüs gererek bağımsızlıklarını koruyabilmişlerdir.

Sovyet askeri "yardım"ının, "uzman" ve "danışman"larının ağına düşmenin sonuçlarını ise, günümüzde Libya ve Etyopya yaşıyorlar. Kremlin'deki efendiler, bu ülkeleri komşuları ile çatışma içine sürükleyerek, sadece bu ülkelerin bağımsızlığını zayıflatmakla kalmamakta: aynı zamanda bütün Üçüncü Dünya-ya karşı tertipler peşinde koşmaktadırlar.

Doğru tutum, Sovyet sosyal-emperyalistlerine kolumuzu hiç kaptırmamaktır. Kıbrıs'tan derhal ve kayıtsız şartsız geri çekilmek; Ege kıta sahanlığı sorununu barışçı görüşmeler yoluyla çözmek; Kıbrıs, Yunanistan, Arnavutluk, Romanya, Yugoslavya ve Arap dünyasıyla aramızda sağlam bir dostluk ve işbirliği kurmak, milli bağımsızlığımızın korunması için derhal atılması gereken adımlar bunlardır. Bu adımların atılması, Türkiye'nin dış ilişkilerinin üzerine çöken koyu sisi de dağıtacak, gerçek dostlarımızın ve düşmanlarımızın kimler olduğunu herkesin görmesini sağlayacaktır.

Proletarya halkın silahlanmasına ve kendi öz kaynaklarımıza dayanan bir yurt savunması siyasetini savunuyor. Türkiye ancak böyle bir siyasetle iki süper devlete ve özellikle Rusya'ya karşı bağımsızlığını koruyabilir ve güçlendirebilir.

Çin, Arnavutluk, Mısır ve Sudan Rus askeri "yardım,,ının içyüzünü anlatıyor:

ÇİN HALK CUMHURİYETİ

"SBKP yönetimi, 1958'de Çin'i Sovyet askeri denetimi altına sokmak amacıyla hazırlanmış mantıksız istekler ileri sürdü. Çin Hükümeti, haklı olarak bu mantıksız istekleri kesinlikle reddetti. Çok geçmeden, 1959 Haziran'ında Sovyet Hükümeti, 1957 Ekim'inde Çin ve SSCB arasında imzalanmış olan milli savunma için yeni teknik anlaşmasını tek taraflı olarak yırtıp attı ve Çin'e bir atom bombası örneğiyle bunun imali için gerekli teknik bilgiyi vermeyi reddetti. ...

"Sovyet Hükümeti, Temmuz 1960'da Çin'deki bütün Sovyet uzmanlarını bir ay içinde geri çağıran ve böylece yüzlerce anlaşma ve sözleşmeyi yırtıp atan tek taraflı bir karar aldı." (1)

ARNAVUTLUK SOSYALİST HALK CUMHURİYETİ

"... SSCB Hükümeti, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti Hükümetine Nisan 1961 tarihli bir mektup gönderdi. Daha birçok şeyin yanısıra, bu mektup şunu belirtiyordu: Arnavutluk 'artık Sovyetler Birliği'nden eskisi gibi yardım almayı ümit edemez, çünkü bu yardıma ancak gerçek dostlar ve kardeşler layıktır' (!); 'Sovyetler Birliği, bundan böyle Arnavutluk'la ilişkilerini yeni bir temel üzerinde ele almayı zorunlu görmektedir' (!)... Bunun hemen arkasından, Varşova Paktı gereğince üstlendikleri yükümlülükleri konusunda yürürlükteki ikili anlaşmaları keyfi bir şekilde geçersiz saydılar ve Arnavutluk Halk Ordusunun ihtiyacı olan bütün silah ve diğer teçhizatın gönderilmesini tamamen durdurdular. Bütün dünyanın gözleri önünde, gemilerini Vlora deniz üssünden çektiler ve Sivastopol tersanelerine tamire gönderilmiş olan sekiz Arnavutluk denizaltısına ve diğer savaş gemilerine el koydular. Bütün bunlar, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin ve sosyalist kampın savunma gücünü zayıflattı..."(2)

MISIR

Enver Sedat: "Silah ve yedek parça vermeyi reddetmenin ve uçak motorlarının bakım olanaklarını ortadan kaldırmanın sonucu, elimizdeki bütün bu Sovyet malzemesinin bir yıl, en fazla birbuçuk yıl içinde bir hurda yığınına dönüşmesi olacaktır. ... Buna, düpedüz iktisadi abluka ve askeri baskı denir. Sovyetler Birliği bu baskıları, bize boyun eğdirmek için uygulamaktadır." (4)

SUDAN

Numeyri: "Sovyet askeri uzmanları 7 yıldır Sudan'da bulunuyorlardı. Bu kadar uzun bir süre içinde, geliştirici değil baltalayıcı bir rol oynadılar. Sovyet uzmanlarının varlığına rağmen, Sovyet silahlarının yüzde 40-60 kadarı tamamen kullanılamaz durumdaydı ve tamirleri için dostlarımızdan yardım istemek zorunda kalıyorduk. Sovyet uzmanlarının varlığına rağmen, 1971'den beri beklediğimiz hava savunma donatımı yedek parçaları bugüne kadar verilmemiştir. Mig avcı uçaklarının yerden kalkmamasının nedeni ise inanılır gibi değildir: Sovyetler Birliği, bize gerekli yakıtı vermeyi reddediyordu.. Sovyetler Birliği'nin, Sudan'ın savunmasını zayıflatan bu eylemleri, tesadüfi miydi? Hayır. Onların bu tutumları, Sudan'a karşı tekrar tekrar tertipledikleri istila ve komplolara sıkı sıkıya bağlıydı. Soruyorduk: (1971 ve 1976 darbe girişimlerinde) paralı askerleri taşıyan uçaklar, Sudan gözetleme sistemini ve radarlarını nasıl kolayca aşabiliyorlardı? Soruyorduk: gözetleme kulelerinde çalışan ve uzman adını taşıyan bu kişiler, bu uçakların sızma rotasını nasıl tespit ediyorlardı? ..."(5)

KAYNAKLAR:

1. "SBKP Yönetimiyle Aramızdaki Ayrılıkların Kökeni ve Gelişmesi" (Proleter Devrimci Aydınlık Yayınları, Aralık 1970), s. 22 ve 26.
2. Arnavutluk Emek Partisi Tarihi (Bora Yayınları, Ekim 1975), Cilt III s. 26.
3. 14 Mart 1976 gecesi, Enver Sedat'ın Mısır Halk Meclisi'nin olağanüstü oturumunda yaptığı konuşmadan.
4. Sudan Cumhurbaşkanı Cafer Muhammed Numeyri'nin, 27 Haziran 1977'de Sudan televizyonunda yaptığı konuşmadan.